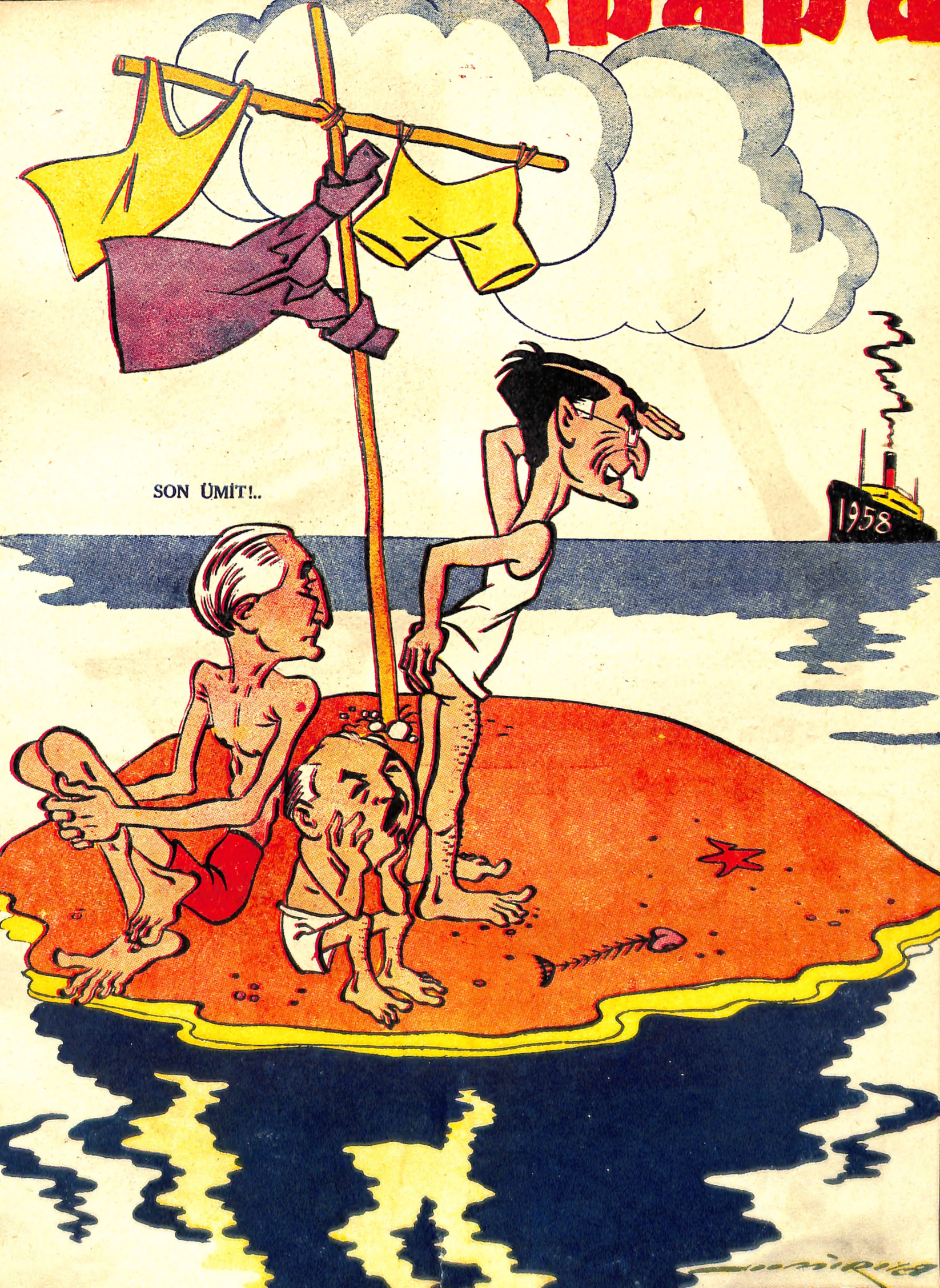
SON ÜMİT!..
1958

AKBABA YAYINEVİ

Mevsimin en güzel kitabını takdim ediyor.

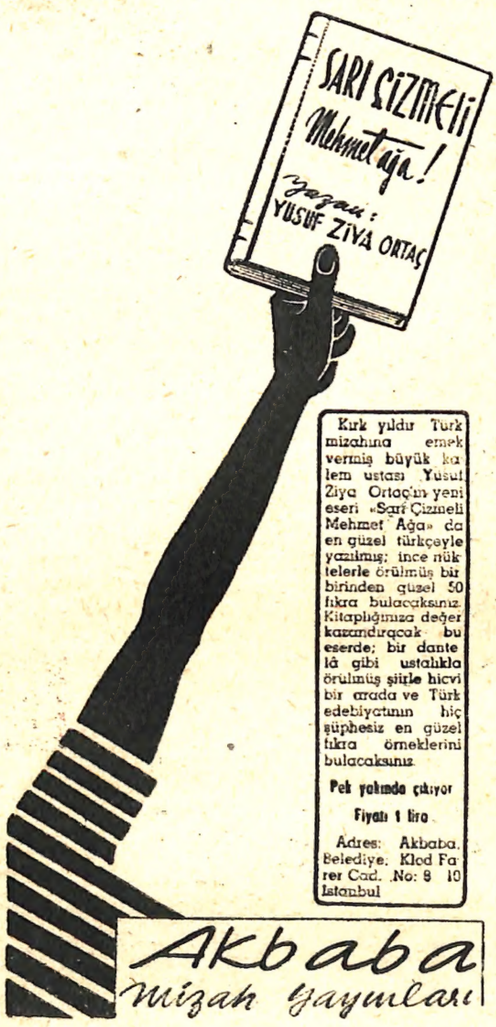

Kırk yıldır Türk mizahına emek vermiş büyük kalem ustası Yusuf Ziya Ortaç'ın yeni eseri «Sarı Çizmeli Mehmet Ağa» da en güzel türkçeyle yazılmış; ince nüktelerle örülmüş birbirinden güzel 50 fıkra bulacaksınız. Kitaplığınıza değer kazandıracak bu eserde; bir dante lâ gibi ustalıkla örülmüş şiirle hicvi bir arada ve Türk edebiyatının hiç şüphesiz en güzel fıkra örneklerini bulacaksınız.

Pek yakında çıkıyor

Fiyatı 1 lira

Adres: Akbaba, Belediye, Klod Farrer Cad. No: 8 10 İstanbul

Akbaba
Mizah yayınları

16 Ekim Salı günü çıkıyor

GRAFİKA

SANA'nın tabiî bir lezzeti var!

Bir dilim ekmeğin üzerine SANA sürünüz ve tadınız. Onda, en iyi tabiî bir yağın **lezzeti, tazeliği, nefasetinin** bulunduğunu anlıyacaksınız.

S 52

ikinci baskı

Sayılı Fırtınalar

Yazan: Refi Cevat Ulunay

Birinci baskısı kapışılırcasına bir rağbetle kısa zamanda tükenen «Sayılı Fırtınalar» eski İstanbul Kabadayılarının tarih olmuş hayatıdır. Bu emsalsiz eserde, onların baş döndürücü maceralarını, Refi Cevat Ulunay'ın üstad kaleminden, sürükleyici bir roman heyecanile okuyacaksınız.

Fiatı: 4 Lira

AKBABA Yayınevi: Büyük Eserler Serisi

SAYI : 239 C.: 10 11 EKİM 1956 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ, MİZAHİ GAZETE ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba

İÇKİ İLE TEDAVİ!

TIP Fakültemizin şöhretli bir profesörü, Dr. Frank, İzmir kongresinde «Kalp hastalıklarına rakının iyi geldiğini» söylemiş.

Eh, sevimli sarhoşlarımızın gözleri aydın: Artık her akşam çilingir sofrasını kurmak için ellerinde fermanları var!

Sayın üstada göre, alkol damarları açar, göğüs anjini çeken hastalara ferahlık verirmiş.

Bektaşinin rakıya «Müferrih-ül-kulûp: Kalpleri ferahlatıcı» dediğine bakılırsa, baba erenler, içkinin bu şifalı tesirini Doktor Franktan evvel keşfetmiş olacak!

Divan şiirimizin üç konusundan biri gül, biri kadeh, biri de sevgilidir. Nedim, bir elinde gül, bir elinde kadehle gelen sâkî karşısında:

Bir elinde gül, bir elde câm geldin sâkıyâ,
Hangisin alsam, gülü, yahut ki câmı, yâ seni?

Diye kendi kendine şaşkın şaşkın soruyor. Nasıl şaşırmasın, nasıl sormasın ki, câm, gül rengi şarap ile doludur ve canan kadar baş döndürücü, sarhoş edicidir.

Yine Nedim, tadı hafızamdan silinmez bir beyitinde, sevgilinin dudağındaki şeker lezzeti ile şarap kokusundan mestolur:

Ne berk-i güldür o leb çiğnesem şeker sanırım,
Ne koncadır o dehen koklasam şarâb kokar!

Şarap, bâde, sahba, kadeh, câm, yalnız eski şi'rimizi coşturmakla kalmamıştır, Türk mizahının en şetaretli nüktelerinde onun parıltılarını görürüz

Dünyada içtiklerinin ahrette burnundan geleceğini söyleyen vâiza, baba erenlerin verdiği cevabı bilirsiniz:

— Desene, orada da yaşadık hocam... Doldurur doldurur yine içeriz!

Yalnız şiirde, yalnız sanatta, yalnız nüktede de değil, her zekâ şimşeğinde bir kadeh ışıltısı gizlidir. Sevgili F. K. G. mızın ayık zekâsı müstesna!

Cedlerimiz, bir çok felâketler doğurduğu için, içkiye «Ümmül habâis: Kötülüklerin anası» demişler. Ama, ne de olsa ana... İşte, görüyoruz ki, insan oğlunun kalp ağrılarını yine o fena ana dindiriyor!

Yeni buluşlar vatanı Amerika, acaba bizim bu keşfimizi duydu mu dersiniz? Eğer Profesör Frank'ın nazariyesini Sam Amcaya kabul ettirebilirsek, Amerikan zenginlerinden alamadığımız mahut üç yüz milyon doları, Amerikan sarhoşlarından faizi ile alacağımıza hiç şüpheniz olmasın. O zaman, Tekel'in rakı inbikleri Ortadoğunun petrol boruları gibi, gece gündüz, yurdumuza altın akıtacaktır.

Lâfı değil, hayali bile insanı sarhoş ediyor!

YUSUF ZİYA ORTAÇ

MÜNİR NURETTİN, RADYOEVİNDE SES SANATKÂRI AYLÂ DOĞANAY'I TOKATLADI... — Gazeteler —

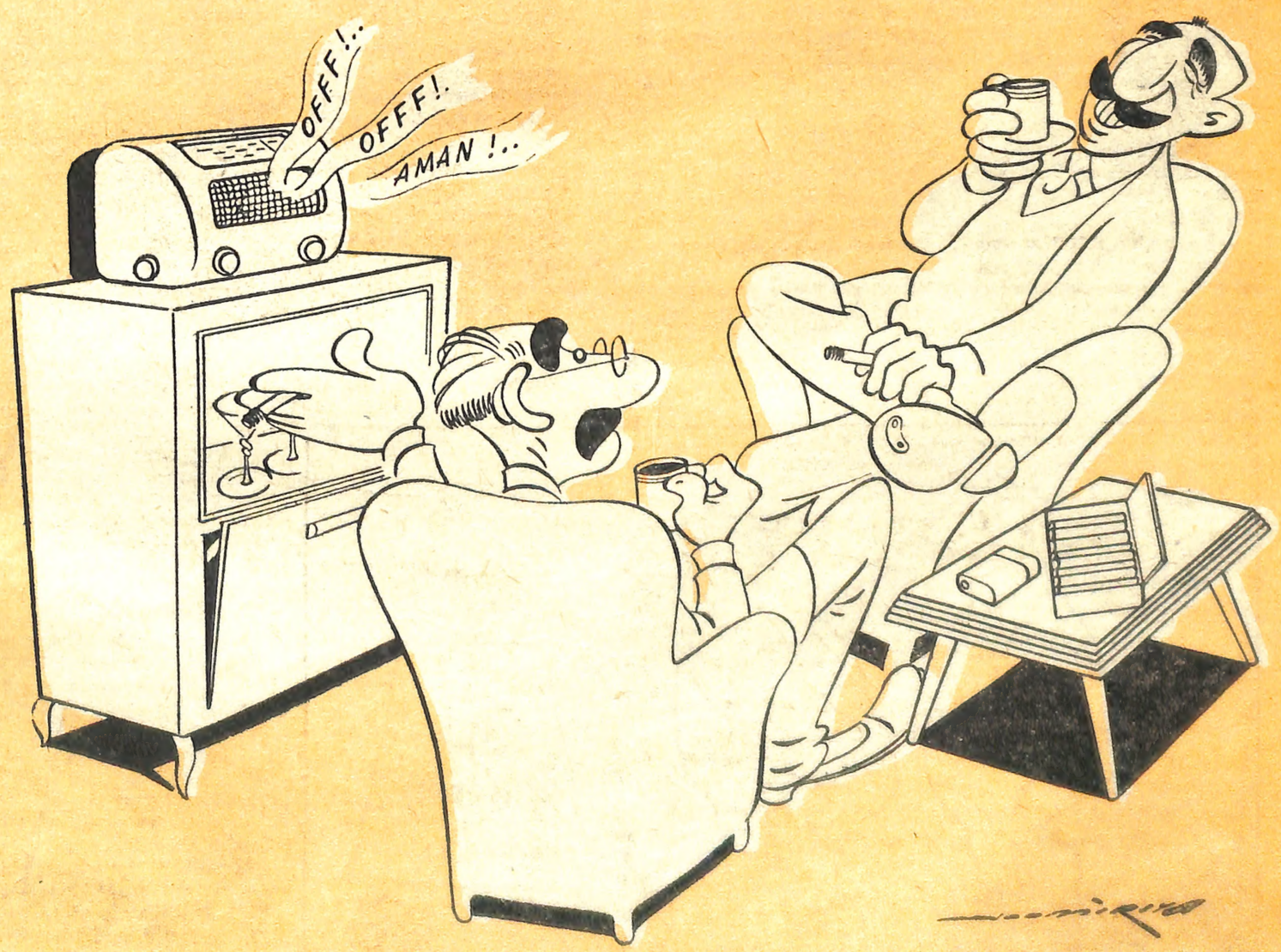

—» Münir Nurettin yine birini dövüyor galiba?!..

Adamı Zorla Deli Ederler

☆ Yazan: Deli değil ☆

GÖZLÜKLÜ olanı:

— Arkadaşlar, dedi, bu birdenbire karar verilecek iş değil. İyice düşünüp taşınmak lâzım.

İçlerinde en genci:

— Evet, dedi, çok iyi düşünmeliyiz. Kendi elimizle kendi başımıza püsküllü belâ almıyalım.

Yüzü çilli adam:

— Evvelâ şunu düşünelim, dedi, biz şimdikinden memnun muyuz?

Hep birden:

— Değiliz! dediler.

O tekrar sordu:

— Neden memnun değiliz?

Gözlüklüsü:

— Deli birader, dedi.

Öbürleri:

— Evet, deli!.. Zır deli!.. Diye tekrarladılar.

Çilli adam:

— Tamam, dedi, mesele burada işte. Yeniden bir deli seçmiyelim.

Şişman göbekli adam:

— Bundan evvelki de deliydi, dedi.

— Daha evvelki de...

— Ondan daha evvelki de...

— Ben bildim bileli bunlar hep delidir.

Genç:

— Öyle ise bu sefer aklımızı başımıza toplıyalım, bir akıllı seçelim! dedi.

Gözlüklü:

— Biz bunları deli diye seçmiyoruz ki... dedi, akıllı, uslu adam lar diye seçiyoruz. En akıllı bildiğimiz, sonradan zırdeli çıkıyor.

İkide bir öksüren zayıf ihtiyar:

— Allah, Allah... dedi, ne hikmettir bilmem ki, bu makama gelenler aklını oynatıyor.

Şişman:

— Bu makama gelenler değil, bu makama getirdiklerimiz, diye sözü düzeltti.

Genç olanı:

— Makamın ne kabahatı var? dedi. Anlaşılan bunlar aslında hep deli, ama delilik yapmağa fırsat bulamıyorlar. Biz başımıza geçirince, fırsat bu fırsat diye işi azıtıyorlar.

Sıska ihtiyar:

— İster eskiden olsunlar, ister sonradan... Benim bildiğim, bunların hepsi deli çıkıyor. şimdiye kadar bir akıllısını göremedik, dedi.

Çilli adam:

— Yahu şöyle böyle diyorsunuz ama, bu adam benim aşağı yukarı otuz senelik arkadaşım, Biz bunu belediye reisi yapmazdan evvel deliliği falan yoktu, dedi.

— Olabilir... Her deli, anadan doğma deli olmaz ya... Demek delirmek için kendisini belediye reisi yapmamızı beklemiş.

Gözlüklü:

— Onu bunu bırakın, dedi, eskisi geçmiş bir kere. Bu sefer kimi belediye reisi yapacağız?

Hepsi bir isim ortaya attı. Bütün isimler itirazla karşılandı. Yeni seçilecek belediye reisi hem deli olmıyacak, hem de seçildikten son ra delirmiyecekti.

Belki yüz isim saydılar. Hiç birini gözleri tutmadı. Gözlüklü olanı:

— Tamam, dedi, benim aklıma geldi. Rasim beye ne dersiniz?

— Allah için namuslu adam.

— Hem namuslu, hem terbiyeli, hem de alçak gönüllü...

— Kimsenin malında gözü yok. İyilik sever...

— Bilgili, tok gözlü, tok sözlü..

— Çalışkan, tecrübeli...

Rasim beyi öve öve bitiremiyorlardı. Şişman, göbekli adam:

— Benim bildiğim, Rasim bey, belediye reisi olmak istemez! dedi..

Sıska ihtiyar:

— Evet, dedi, ben onu çocukluğundan beri tanırım. Hiç sanmam ki belediye reisi olsun.

Çilli:

—Olmaz, dedi, imkânı yok olmaz. Böyle işlere burnunu sokmak istemez.

Genç olanı:

— Kabul etmez! dedi.

Gözlüklü bağırdı:

— Peki, ne yapalım?.. Ben de biliyorum olmaz ama, söyleyin de öyle yapalım. Bir adam bulduk işe yarar, o da kabul etmiyecek.

Bu adamların gösterdiği adayın kazanmaması imkânsızdı. Halkın onlara büyük güveni olduğundan, kimi seçin derlerse, halk onu seçerdi.

Hep birden kalkıp Rasim beyin evine gittiler. Durumu anlattılar. Kimi belediye reisi yapmışlarsa, sonunda ne oldukları meydandaydı. Hepsi deli çıkmıştı.

Rasim bey:

— Bana ne kastiniz var? dedi, Beni de delirtmek mi istiyorsunuz?

— Estağfurullah. Sen aklı başında bir insansın. Bu işi senden rica ediyoruz.

— İmkânsız, yapamam.

— Bu bir memleket vazifesi Rasim bey...

— Halka hizmet.

— Milletin ümidi sizde Rasim bey.

— Vatan işi bu Rasim bey...

Rasim bey:

— Bir şartla kabul ederim, dedi.

— Söyle, emret.

— Bütün şartlarını peşin peşin kabul ediyoruz.

Rasim bey:

— Şartım şu, dedi. Bakın açık söylüyorum. Sonradan söylemedi demeyin. Dalkavukluk istemem.. Ziyafet, miyafet istemem, kimse beni şişirmiyecek... Beni öve öve göklere çıkarmıyacaksınız. Benim için nutuklar vermiyeceksiniz. Nasıl? Yapabilir misiniz? Ben de insanım. Beni baştan çıkarmak yok, kabul mü?

— Kabul!.. diye bağırdılar.

— Gördün mü namuslu insanı?

— Aklı başında adam böyle olur işte...

— Aşkolsun şu Rasim beye..

Rasim bey seçimi kazandı, belediye reisi oldu. Daha o sabah evine elliden fazla tebrik telgrafı geldi. Bir tanesini açtı, okudu:

«Pek muhterem ve memleketimizin en değerli, güzide evlâdı, pek sayın bay Rasim» diye başlıyordu.

Öbür tebrik telgraflarını okumadı.

— Allahım, sen beni koru!.. diye yalvardı.

Az sonra kapı çalındı. Gözlüklü adam, elinde büyük bir çiçek buketi ile geldi. Eğilerek tebriklerini sundu. Rasim bey, suratını astı:

— Bunlara ne lüzum var? dedi.

Biraz sonra, sıska ihtiyar, bastonuna dayanarak, bir elinde büyük bir çiçek demeti ile geldi. İki büklüm, Rasim beyin ellerine sarıldı. Rasim bey suratını astı, sert ve soğuk:

— Zahmet ettiniz! dedi.

Genç olanı, çilli adam, şişman göbekli, sıra ile geliyorlar, tebriklerini, saygılarını sunup gidiyorlardı.

Rasim bey:

— Aklımı sen koru Tanrım! diye dua ediyordu.

Akşama doğru:

— Şerefinize ziyafet var! diye haber geldi.

Rasim bey, gitsem mi, gitmesem mi, diye düşünürken, kapıya araba dayandı.

Salon, saray salonu gibi donanmıştı. Kırk kişilik sofrada vazolar, çiçekler, şamdanlar, neler ne-

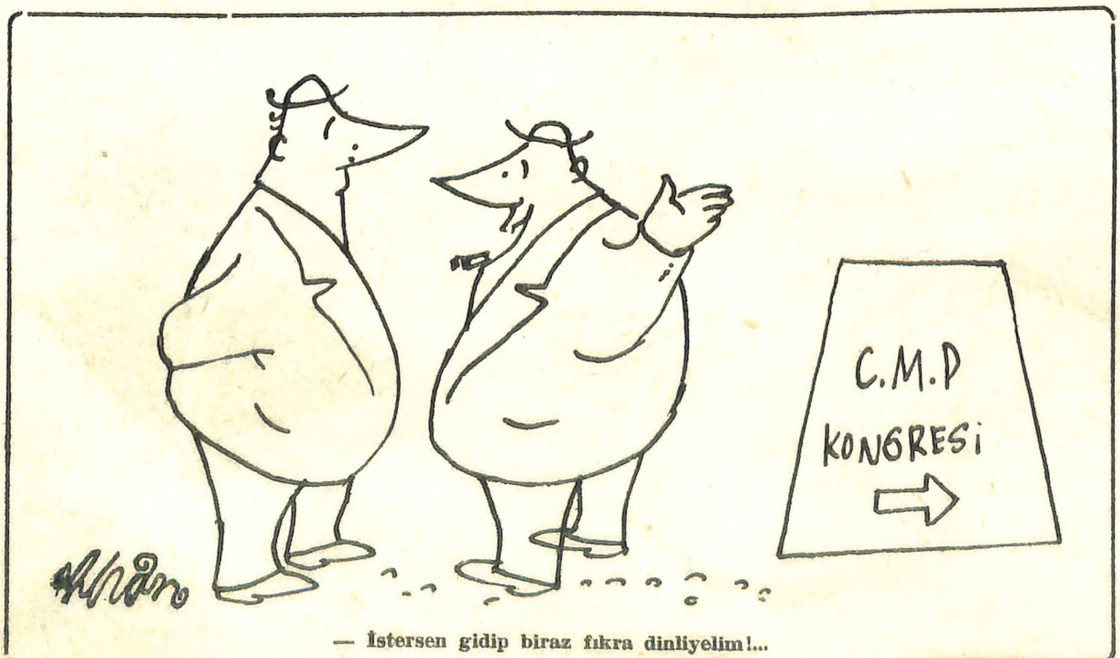

— İstersen gidip biraz fıkra dinliyelim!...

ler yoktu. Gözlüklü adam, kadehi elinde ayağa kalktı:

Önce tebrikle söze başlayıp, Rasim beyi göstererek:

— Ey büyük zekâ!.. Ey eşsiz adam!.. Ey harika insan!.. Senin yapıcı zekânla şehrimiz kısa zamanda...

Yüzü kıpkırmızı olan Resim bey sofradan kalktı, öfkeyle evine dön dü....

— Bu ders onlara yeter! diyordu.

Ertesi gün, işinin başına gitmek için evinden çıktı. Bir de baktı ki, sokakta bir şenlik... Evinin kapısından belediye dairesine kadar halılar serilmiş. Davullar, zurnalar çalıyor. Defne dallariyle her yan donanmış. Okul çocukları yol lara dizilmiş. Bir alkıştır koptu.

— Yaşa!

Genç adam, Şehir bandosunun davulcusuna bağırıyordu:

— Daha kuvvetli vur!..

Çocuklara bağırıyordu:

— Daha kuvvetli bağırın!

— Yaşaaaaa...

Yollarda kurbanlar kesiliyordu. Belediye dairesinin önüne defne dallariyle süslü bir tak yapılmış, üstüne «Yeni belediye reisimiz, çok yaşa» diye yazılmıştı.

Kürsüye çıkan şişman göbekli adam nutka başladı:

— Çalışkanlığı, dürüstlüğü, işbilirliği ile bütün hemşehrilerin kalbinde sarsılmaz bir mevkii olan yeni belediye reisimiz...

Hiddetten kıpkırmızı olan Rasim bey ileri atıldı. Şişman, göbekli adamın okuduğu kâğıdı elinden aldı, yırttı.

— İstemem böyle şey! Diye şişman adamı tersledi.

Çilli adam:

— Vatandaşlar! diye bağırdı, şu tevazu örneği hareketi kimde gördünüz? Yaşasın yeni belediye reisimiz!

— Yaşasın!..

Şiddetli bir alkış koptu. Yeni belediye reisi alkışlardan, yağmur dan kaçar gibi, koşarak kendisini bledive binasına attı. Oda, tebrike gelenlerle dolup taşıyordu.

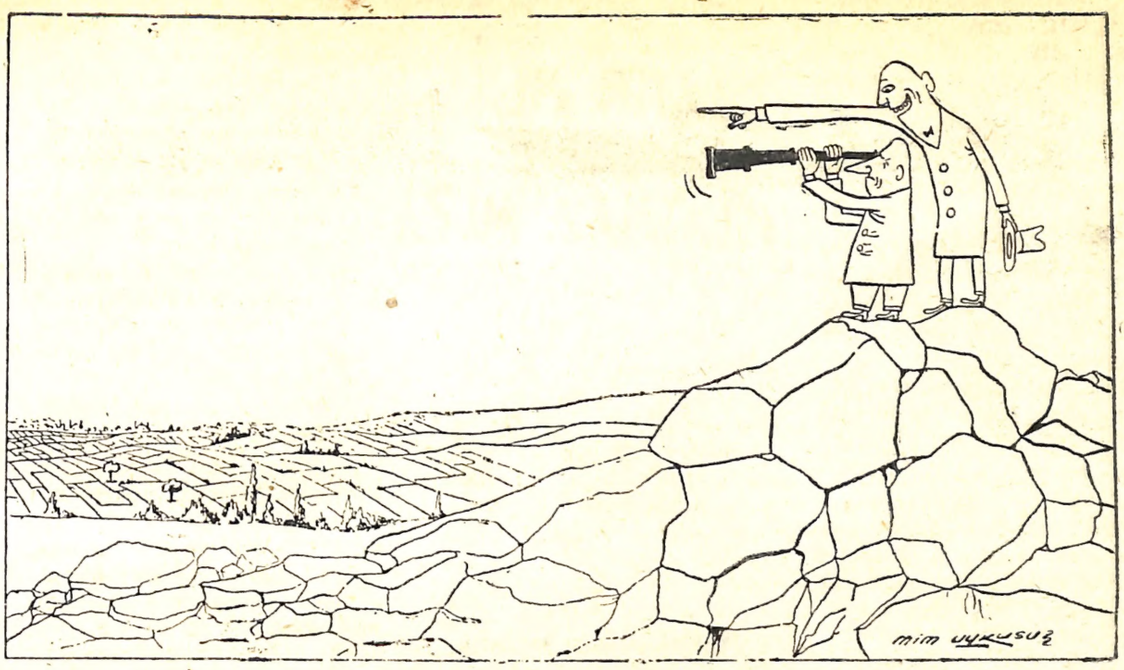

— Görüyorsunuz ki arsalarımız şehre çok yakındır!..

Elleri göbeğinde bağlı genç adam:

— Bir emriniz var mı? dedi.

Sıska ihtiyar

— Hiç kimse şimdiye kadar bu makama sizin gibi yakışmamıştı.

Belediye reisi:

— Vallahi, billâhi istifa ederim! diye bağırdı, çıkın dışarı!..

Odadakiler, iki büklüm eğilerek geri geri gittiler.

— Baş üstüne!

- Emret!..

— Sen ne dersen yaparız!..

Rasim bey başını salladı, lâhav le çekti. Çilli adam:

— İstirahat buyurun beyefendi! dedi.

Gözlüklü:

— Siz bilirsiniz ama, ilk günden bukadar yorulmasanız, iyi olur efendim! dedi.

Belediye reisi:

— Defolun!.. diye bağırdı.

Çalışmasına imkân yoktu. Dışarı çıktı. Genç adam:

— Çekilin!.. Belediye reisi geliyor! Yol açın!..

Diye halkı dağıttı.

Rasim bey evine kapandı. O gün hiç dışarı çıkmadı. Ertesi sabah, orada çıkan iki gazeteyi ge tirtti. Gazetelerde kocaman resimleri basılmıştı. Biri: «Hemşehrilerinin iftihar ettiği büyük zekâ», öbürü, «Dünyanın en çalışkan belediye reisi» diye yazıyordu. Bütün gazete onun medhiyesi ile doluydu.

Akşam otomobil ile kapısına geldiler:

— Bugün gelen oyuncu kızlar, evinize mi gelsinler, yoksa zâtıâliniz gazinoya teşrif eder misiniz?

Rasim bey:

— Ben gelirim, dedi.

Gazinoda genç adam:

— Ayni havayı teneffüs etmekle bahtiyarlık duyduğumuz muhterem belediye reisimiz...

Diye başladı, yarım saat konuş tu. Bu sefer Rasim bey onu susturmamıştı. Arkadan gözlüklü başladı:

— Ne kadar bahtiyarız ki, böyle faziletli bir belediye reisinin...

Rasim bey gülüyordu.

Aradan bir sene kadar geçti... Gözlüklü, genç adam, şişman, göbekli, sıska ihtiyar konuşuyorlardı.

— Biz bununla başa çıkamayız arkadaşlar!..

— Deli ile başa çıkılmaz birader...

— Bu, hepsinden baskın çıktı. Belediye reisi değil, zorla başımıza belâ satın almışız.

— Mağrur, küçük dağları ben yarattım diyor.

— Sanki dünyada kendinden baş ka adam yok.

— Bu ne kibir?

— Deliler böyle olur.

— Peki, ne yapacağız? Yeni seçimlere kadar bu deliyi başımızda çekecek miyiz?

— Yok canım, ne münasebet?.. Herif tımarhanelik deli işte. doğduğu evi müze yapıyor. Meydana heykelini diktirmeğe kalktı!

— Dün birinin suratına tükürmüş.

— Geçen gece de rakı masasının üstüne çıkıp çiftetelli oynadı.

— Peki, ne yapacağız, bu zır deliyi?

— Yapılacak şey, bunu doktora muayene ettirip bir deli raporu almak, sonra da tımarhaneye göndermek, dedi.

Gözlüklü:

— Vakit kaybetmiyelim, belki birisinin boynuna atılır, elinden bir kaza çıkar, dedi.

— Evet, evet... Çok doğru.

— Yarın sabah erkenden, bağlatalım, tımarhaneye gönderelim. O zaman yeni seçimlere gideriz.

— Peki, kimi belediye reisi yapacağız?

— Aman arkadaşlar! Dikkatli olalım, bu sefer bari aklı başında birini seçelim.

— Doğru... Bu delilerden bıktık vallâhi!..

AŞKTA CEREYANLAR :

Romantizm.. Natüralizm.. Egxtensializm!..

ISLATIR MI, ISLATMAZ MI?..

İŞSİZLİK canıma tak demişti. Ne iş olsa yapacaktım. Ama ne iş olursa, çöpçülüklen, lüpçülüğe kadar...

Bir tanıdığım;

— Rağıp beyin bir adama ihtiyacı varmış, seni göndereyim, dedi.

— Madem adam arıyor, benden iyi adam mı bulacak? Ne iş için?

— Vallâhi bilmiyorum.

Bir kart yazdı, beni Rağıp beye gönderdi.

Ben yazıhanesinden içeri girdiğim zaman, Rağıp bey iki adama şöyle söylemekte idi:

— Benim elimde bir şişe su olsa... Efendim... Bu bir şişe su ile bütün buralarını ıslatabilir miyim, ıslatamaz mıyım?.. Efendim?.. Elbette ıslatamam. Binaenaleyh mademki ıslatamam, öyle ise...

Getirdiğim kartı uzattım.

— Buyurun, oturun, dedi.

Biraz daha konuştular, o iki adam gitti. Yalnız kalınca:

— Ben elli altı yaşındayım, dedi. Başımdan çok şeyler geçti. Hayat tecrübelerimden en sonunda şunu öğrendim ki...

Elli altı yıllık hayat deneylerinden elde ettiği sonucu kavrayabilmek için gözümü de kulağımı da açmıştım.

— Hayattan şunu öğrendim. Meselâ, benim elimde bir şişe olsa... Efendim? Bu bir şişe su ile bu yazıhaneyi ıslatabilir miyim, ıslatamaz mıyım? Efendim?

Öyle bir soruşu vardı ki, ille bir karşılık vermek gerekti. Acaba ne dersem hoşuna giderdi? Islatır mı demeliydim, yoksa ıslatmaz mı? Biraz önce, yine bu soruyu sormuş, kendisi ıslatmaz, diye cevap vermişti.

Benim düşündüğümü görünce, sorusunu tekrarladı:

— Islatır mı,.. Efendim?

Lise bitirme sınavındaymışım gibi titredim.

Bulunduğumuz yazıhanenin yüzeyini göz kararlaması ölçmeğe

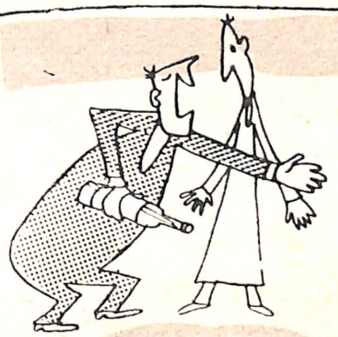

Islatan: İsmail Altı ıslak

çalıştım. Eni dört metre var, boyu da altı metre kadar.

— Islatır mı, ıslatmaz mı? Efendim?..

— Şişe ne kadar? dedim.

Şaşırdı.

— Ne şişesi?.. Hangi şişe?

— Buralarını ıslatacağınız su şişesi...

Böyle bir soru ile karşılaşacağını ummadığı suratından belliydi.

— Şey... Basbayağı şişe işte... İyi su şişesi.

— Islatmaz efendim.

— Gördünüz mü, ıslatmaz işte... Binaenaleyh, her insanın bu hakikati bilerek, ona göre... değil mi?

— Evet...

— Sizi işe aldım. Burada bir adamım var. Kendisine şimdi, sizin yanınızda yol vereceğim.

Kötü bir durumda kalmıştım. Demek adam benim yüzümden işinden olacaktı. Buna vicdanım elvermedi.

— Beyefendi, dedim, başka birini ekmeğinden etmek, ayağını kaydırmak istemem...

— Hayır, dedi, sizi almasam da yine ona yol verecektim. Ben böyle inatçı adam görmedim. Bakın, çağırayım da siz de görün...

Zile bastı, odacısına:

— Bir şişe su getir, Mümtaz beyi de buraya çağır!

Dedi. Önce Mümtaz bey içeri girdi. Adamı görür görmez kanım kaynadı. Güler yüzlü, sevimli bir adam. Hiç öyle inatçı bir davranışı yok. Patrona:

— Buyurun beyefendi, bendenizi emretmişsiniz, dedi.

O sırada odacı bir şişe iyi su getirmişti. Suyu görünce, adamın yüzü ekşidi, kaşları çatıldı, yüz kaşları gerildi, şakakları atmağa, çene kemikleri oynamağa başladı. O sevimli yüzdeki bu birden değişmeye şaştım. Hani bir takım romanlarda, korkunç filmlerde gündüz insan, gece ay çıkınca canavarlaşan yaratıklar vardır, Mümtaz beyin yüzü de öyle oldu.

Patron eline şişeyi aldı:

— Bu şişenin içindeki suyu buraya döksem, burasını ıslatır mı, ıslatmaz mı?.. Efendim?..

Mümtaz bey:

— Islatır! diye bağırdı.

Bu, bağırmaktan çok hırlamaya benziyordu. Mümtaz beyin yüzü değişe değişe, tıpkı iri, bir bolduk köpeğinin suratına dönmüştü. Patron:

— Islatmaz! dedi. Mümtaz bey, dişlerinin arasından:

— Islatır! diye hırladı.

— Islatmaz!

— Islatır!

— Islatmaz!

— Islatır!

Patron bana:

— Görüyorsun ya, dedi, göz göre göre bir gerçeği nasıl da yadsıyor... Şimdi bu elimdeki bir şişe su, burasını ıslatır mı, ıslatmaz mı? Efendim?..

— Islatmaz, dedim.

— Tabii ıslatmaz. Mademki ıslatmaz, öyle ise böyle bir adamla bir arada çalışılmaz!

Mümtaz beye döndü:

— Artık sizinle beraber çalışamıyacağız. Hemen ilginizi kesip, buradan gidin!

Mümtaz beyin yüzü yine değişmiş, o sevimliliğini almıştı.

— Teşekkür ederim beyefendi, Allaha ısmarladık! dedi.

Şaşırıp kalmıştım.

— Bey efendi, ne iş yapacağımı öğrenebilir miyim? dedim, belki Mümtaz beyin yaptığı işi yapamam.

— Bana mantık sahibi birisi lâzım, dedi. Her şeyden önce mantık. Anladınız mı? Şimdi bu şişenin içindeki suyu buraya döksem, burasını ıslatır mı? Efendim?..

— Islatmaz.

— Tamaaam... Benim istediğim de işte bu... Şimdi içeriki odaya gidin. Demirbaş eşyayi Mümtaz beyden teslim alın.

— Baş üstüne.

Yandaki odaya geçtim. Mümtaz bey kendi eşyalarını topluyordu. Ne kadar güleç yüzlü, sevimli bir adamdı. hu kadar tatlı bir adam, demin patronun karşısında nasıl da kurtlanmıştı. Utanarak yanına sokuldum:

— Çok üzgünüm, dedim, benim yüzümden işinizden olmuşsunuz gi bi geliyor. Gülerek:

— Yok canım, dedi, neden sizin yüzünüzden olsun? Siz olmasanız, başka birisi gelecekti.

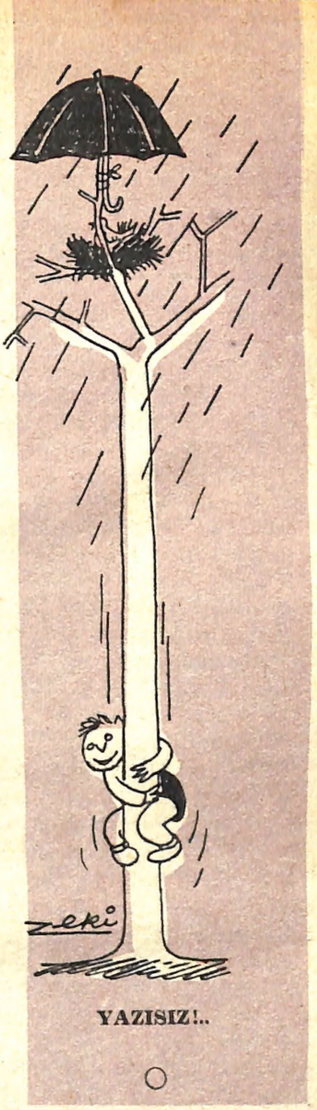

YAZISIZ!..

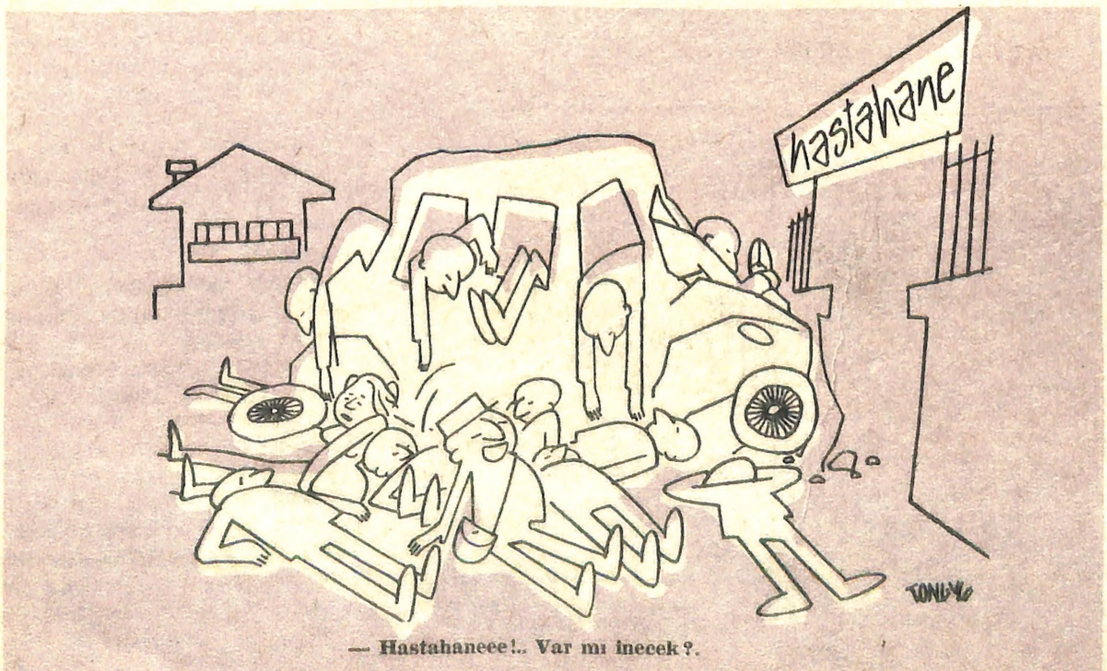

— Hastahanece!.. Var mı inecek?.

— Affedersiniz ama, sanki siz de ıslatmaz deseniz ne olurdu?

— Şimdi ne desem boş, anlatamam... dedi. Sonra siz de anlarsınız. Ben bir sene içinde değiştirdiği beşinci adamım. Ancak iki buçuk ay dayanabildim. İşsizliğin ne olduğunu bilirim. Onun için gözünüzü korkutmak istemiyorum. Allaha ısmarladık. Allah size de sabırlar versin...

— Güle güle...

Mümtaz bey çantasını aldı gitti. Ben ne yapacağımı, ne iş göreceğimi bilmiyordum. Masanın başına geçtim. Sandalyeye oturdum. Biraz sonra patronun odasından, gürültülü tartışma sesleri gelmeğe başladı. Odacı geldi.

— Sizi çağırıyor! dedi.

Patronun odasında üç kişi daha vardı. Ne olduğunu anlıyamadığım bir satış işi üzerinde konuşuyorlardı.

— Bir şişe suyu buraya döksem, buralarını ıslatır mı, ıslatmaz mı? Efendim?..

— Islatmaz! dedim.

— Tamam, dedi.

Öbürlerine döndü:

— Gördünüz mü, ıslatmaz. Siz göz göre göre...

O üç adamdan biri:

— Bu işin ıslatıp ıslatmamakla bir ilgisi yok, dedi. Yüzde beşten fazla veremeyiz. Patron:

— Önce mantık, dedi. Her işin esası mantıktır.

O gün beni patron dört defa odasına çağırdı. Her yanına gidişimde hep o soruyu sordu. Ben de;

— Islatmaz! diye cevap verdim.

Ertesi gün yine öyle, bütün bir hafta böyle geçti. Bazı günde dört, bazı da beş altı defa, «ıslatmaz» diyordum. Cumartesi günü 100 lira haftalık aldım. Patron, bütün hayatının tecrüblerinin sonunda, bu büyük mantık gerçeğine inanmıştı: «Bir kova suyun ıslatabileceği bir yeri, issanlar bir şişe su ile ıslanmağa kalkmamalıdırlar». Bunu, bir atasözü gibi, büyük bir felsefî hakikat, bir büyük söz gibi dilinden düşürmüyordu. Benim ödevim de bu gerçeği onaylamaktı.

Bir ay çalıştıktan sonra, ödevimi çok iyi yaptığım için, haftalığı mı yüz elli liraya çıkardı. Artık beni yanında her yere beraber götürüyor, kendi işine gelmeyen bir şey oldu mu, hemen:

— Bir şişe suyu döksem, burasını ıslatır mı, ıslatmaz mı? Efendim?.. Diye soruyordu.

— Islatmaz! diyordum.

Günde yirmi, otuz kere «ıslatmaz» diyordum ama, haftalığımı da iki yüz liraya çıkarmıştı. Artık beni evine götürüyordu. Patrondan, bir yattığım zamanlar ayrılıyordum. Karısı bir şey istese, oğlu para, kızı manto istese, hemen patron:

— Ben onu bunu bilmem, diyordu. Bu kadar sene yaşadım. Neticede şunu öğrendim ki... Elimde bir şişe su olsa da döksem, burasını ıslatır mı, ıslatmaz mı? Efendim?..

BİR DANSÖZ, YARI ÇIPLAK BASIN TOPLANTISI YAPTI! — Gazeteler —

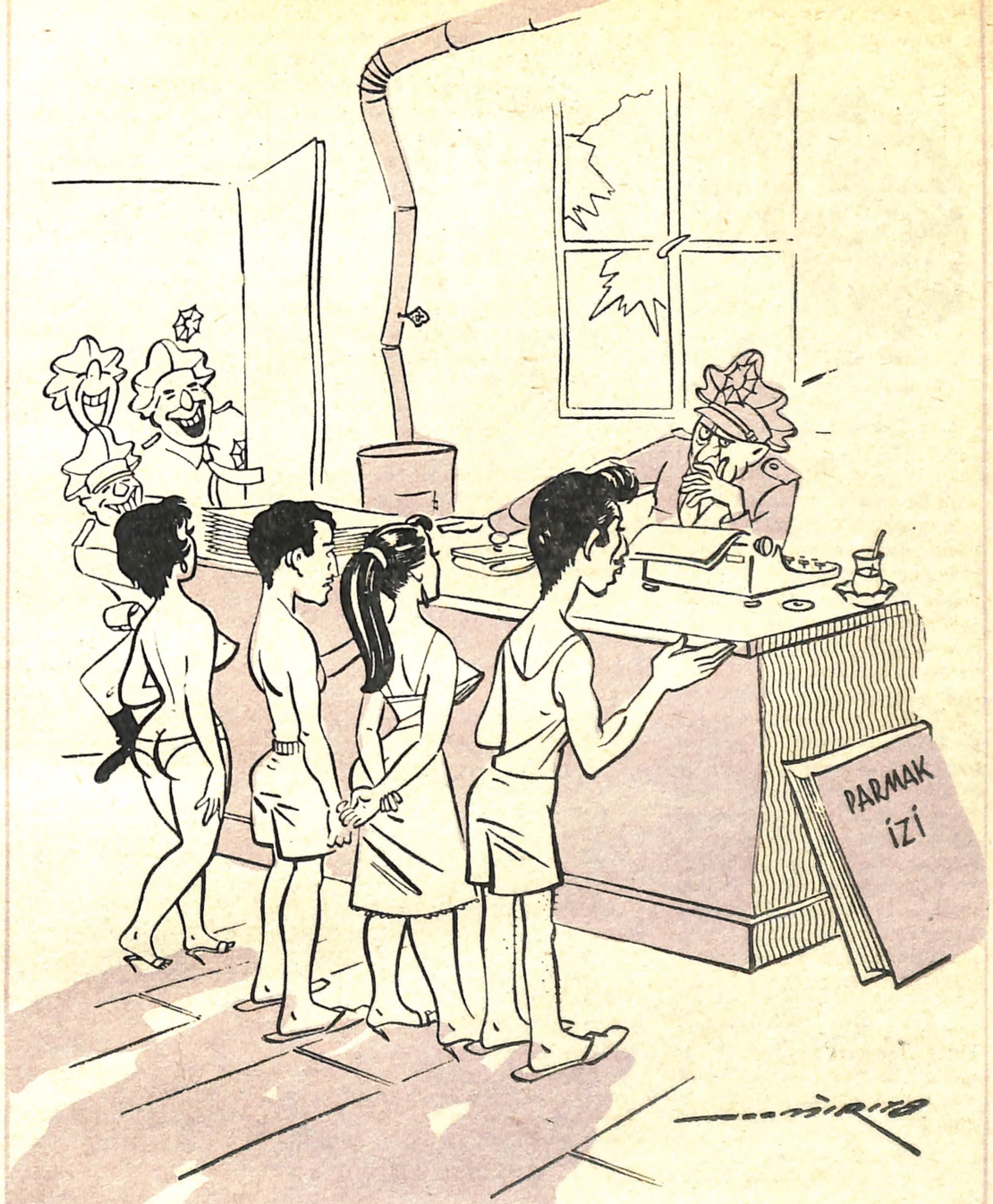

— Sizi uygunsuz vaziyette bir otelde yakalamışlar... Söyleyiniz bakalım, ne yapıyordunuz?
— Basın toplantısı yapıyorduk efendim!..

O daha lâfını tamamlamadan, ben bağırıyordum:

— Islatmaz!..

O zaman akar sular duruyordu. Bu yüksek düşüncenin şu kısacık bir tek cümlesile, patron hep haklı çıkıyordu. Mantık bu, hiç şaşar mı?. Kendi kendisini haklı çıkarması, haklı olduğuna inandırması, mantıklı iş yaptığına güvenmesi için, bir şişe suyun geniş bir döşemeyi ıslatmıyacağını onaylamam gerekti.

Beş ay çalışabildim. Haftalığım iki yüz elli liraya çıktı. Bütün işim gücüm, günde kırk elli kez;

— Islatmaz! demekti.

O güne kadar bu işi benim kadar uzun zaman yapabilen, dayayanan hiç kimse çıkmamış. Benim de canım burnuma gelmişti. Sırtımda yük taşımağa, işsiz, aç susuz sürünmeğe bile katlanacaktım. Dayanılır bir iş değildi.

Bir gün yine, bir mal satışı üzerinde, yüzde yedi, yok yüzde sekiz diye tartışıyorlardı. Patron beni çağırdı:

— Bu bir bardak suyu buraya döksem, ıslatır mı, ıslatmaz mı? Efendim?.. diye sordu.

— Islatır! diye bağırdım.

— Ne?..

Birden donup kalmıştı, şaşırmıştı.

— Islatır mı?

— Islatır!

Haklı olduğuna o kadar güveniyordu ki, şişedeki suyu yere boşalttı. Dökülen su, döşemenin beşte birini bile ıslatmamıştı.

Tıpkı vaktiyle Mümtaz beyin suratının değiştiği gibi, suratı değişmişti. Dişlerinin arasından,

— Islatır mı, ıslatmaz mı? diye hırladı.

— Islatır! dedim.

Karşısındaki adamlar gülüyorlardı:

— Islatır mı?

— Islatır.

— Islatmaz!

— Islatır.

— Islatmaz!

Avazım çıktığı kadar bağırdım:

— Islatır ulan, ıslatır! Islatıuır, ıslatıuır!..

— Defooool!.. Gözüm görmesin! diye bağırdı.

Elimi kolumu sallaya sallaya sokağa çıktım. Ama tam bir sene patronun hayali, gözümün önünden gitmedi. Sokaklarda dolaşırken, yolda giderken, vapurda, tramvayda, hattâ uyurken:

— Islatır da ıslatır!.. Islatır da ıslatır!..

Diye kendi kendime söylendim durdum. Patronu kaç kere ıslatmaz diye onayladımsa, o kadar da «ıslatır» diye bağırdıktan sonra bu hastalıktan çok şükür kurtuldum.

Ateş - Sin

Alan: Alâettin Ala ala hey

●

— Beyefendi, yüzümün haline bakıyorsunuz değil mi? Herkes bunu merak ediyor. O vakadan sonra ağzım yana kaçtı. Üst dudağım da işte o zaman yarıldı.. Dişlerimi daha taktıramadım. Kaşım da patlaktır. Çene kemiğim darmadağınık olmuştu. Hastahanede ancak bukadar düzeltebildiler. Burnum da işte o zaman ezildi. Bakın beyefendi, bu resmim, o olaydan önce çekilmiştir. Hiç şimdiki suratıma benziyor mu? Ne üzerime bina çöktü, ne de yer depreminde kaldım. Otomobil çarpışması falan da değil... Yooo, savaşa falan da gitmedim. Hiç biri değil. İş hayatında oldu efendim. Eğer başınızı ağrıtmazsam anlatayım. Bakın, şu iki sene önceki fotoğrafım. O zaman ağzım, burnum yerli yerindeydi. O hâdiseden sonra işte bu hale geldim. Efendim, hikâye oldukça uzundur. Ben bir şirkette küçük bir memurdum. Küçük memurdum ama, derdim büyük. Başmda tam yedi nüfus var. Memur maaşı ile bu iş yürümez. Al abdestini, ver pabucumu dedim, çektim, yürüdüm. Niyetim, alışveriş yapmaktı.

İyi hoş ama, bir şey satmak için önce o satılacak malı almak lâzım. Limon satmağa kalksam, bizde bir sandık limon alacak para bile yok. Başladık biz almadan satmağa... Yani sizin anlıyacağımız, evde eskiden alınmış ne kadar eski püskü, pılı pırtı eşyamız varsa, başladık eskicilere satmağa.

Artık eskicilere satacak evde bir şey kalmayınca, kafamda bir düşünce doğdu; eskicilik yapacaktım. Bu işin çok kârlı olduğunu, elli liraya aldığım bir mala, eskicilerin elli kuruşa vermesinden biliyordum.

Evdeki şiltelerden birinin içini boşalttım, kılıfı sırtıma vurdum, çıktım sokağa.

— Eskiler alayiiim!.. diye bağırmağa başladım. Cebimde iki buçuk lira vardı. Yirmi beş liralık mal da satmak isteseler, iki bin beş yüz liralık mal da gösterseler, ancak iki buçuk lira verebilirdim.

— Eskiler alayiiim!..

— Eskici!.. Eskici!..

— Efendim.

Bir kadın beş lâmbalı bir âvize gösteriyordu. Bir mal kaça alınır, kaça satılır bilmiyordum ama, şu âvize su içinde yüz lnra ederdi...

Cebimdeki iki buçuk liranın elli kuruşunu yol parası yapabilmek için, kadına

— İki lira vereyim! dedim.

Kadın:

— Hadi oradan! diye beni tersledi, kapıyı kapadı.

— Eskiler alayiiim!..

Bir erkek, iki kişilik karyolayı gösterdi. Ben:

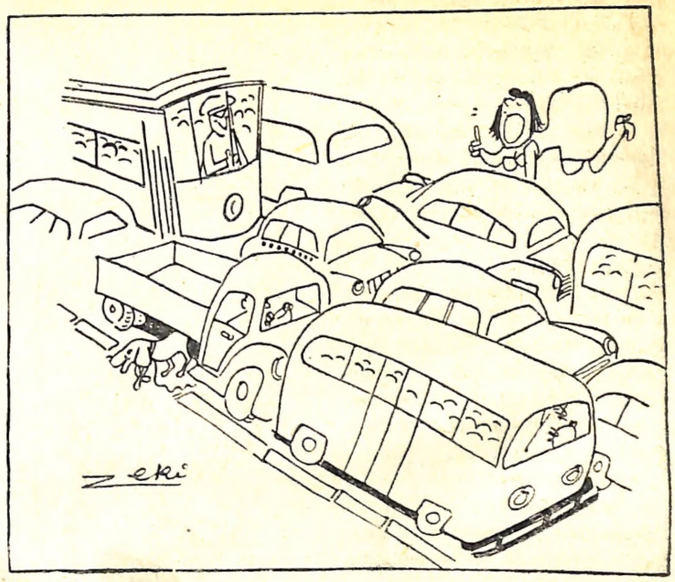

— Bir dakika Bobi, geliyorum!..

— İki buçuk! deyince:

— Defol oradan! diye payladı.

Sokak sokak gezip bağırdığım halde, bir mal alamadığım gibi, üstelik her mal gösteren de beni koğuyordu.

Bir köşe başında iki eskici yolumu kesti:

— Sen nereden çıktın? diye sordular.

— O da ne biçimsiz lâf! dedim, nereden çıkarsam çıkarım, sormak sizin üstünüze mi düştü?

Biri yahudi, bir çingene idi.

— Olmaz! dediler, sen bu sokaklarda eskicilik yapamazsın...

— Nedenmiş? Bal gibi de yaparım.

— Acemi çaylâk olduğun belli... Yaparsın ama, kimseden zırnık mal alamazsın...

Her işin kendine göre bir inceliği, püf noktası var, demezler mi?. Eskiciliğin de kendine göre bir tutumu varmış. Bu eskiciler, sokakları kendi aralarında bölüşmüşler. Bir eskici, başka bir eskicinin bölgesine girmezmiş.

— Peki, ben ne yapacağım?.. Yani eskicilik de mi yapamıyacağım?

Çingene ile yahudi iyi insanlarmış.

— Yaparsın ama, dediler, kendi başına değil... Biz bu bölgede dokuz eskiciyiz. Seni de aramıza alırız, on oluruz.

Akşama, falan yerdeki kahvede buluşmak üzere sözleştik.

Kahvede buluştuk. İş arkadaşlarım, önce tanıştığım yahudi ile çingeneden başka, daha bir yahudi, üç çingene, iki Sıvaslı, bir Ankaralı, bir de Niğdeli vatandaştı. Aralarında bir İstanbullu bendim.

Bana işin inceliğini anlattılar:

— Biz her sabah on kişi, kırk adım, elli adım, en çok yüz adım ara ile arka arkaya sokağa çıkarız. Ama hiç kimse, bir önündekini gözden kaybetmez. Anladın mı?

— Anladım.

— En öndeki «Eskiler alayim!» diye bağırır. Öbürleri sesini çıkarmaz, anladın mı?

— Anladım.

— En önde bağıranı birisi çağırır, bir mal gösterir. Diyelim ki bu mal on lira ediyor. İlk eskici bu on lira eden mala otuz lira verir. Anladın mı?

— Burasını anlamadım. On lira eden mala otuz lira verilir mi?

— Çünkü, insanların gözü doymaz. Sen o on liralık mala otuz lira verdin mi, adamın kazanç da marları kabarır. Yenisini yirmi liraya alıp, yirmi sene kullandığı malı, kırk liraya alacak bir enayi çıkar diye bekler.

— Peki ama, ya otuz liraya al derse?..

— Eskicilik tarihinde böyle şey görülmemiştir. Sen otuz verince, adam elli ister. Sen o zaman, «Bayım, buna benden başkası otuz lira vermez. Sonra çağırırsın ama, gelmem!» dersin. Arkandaki eski-

●

Uyurken ders öğreten makine icat edildi.. (Gazeteler)

— Maşallah, bizim oğlan öyle uykucu, öyle uykucudur ki, sınıfını hep birincilikle geçer!..

AKBABA YAYINLARINDAN İLHAMLAR :

YEDEK PARÇA!..

ciye, sağ elinin beş parmağını altı kere sallar, otuz işareti verirsin. Sen yürür gidersin, arkandaki «Eskiler alayim!» diye bağırır. Adam bu sefer onu çağırır. İkinci eskici on beş lira verir. Adam onu de savar. İkinci eskici giderken, eliyle on beş işareti yapar. Üçüncüsü «Eskiler alayiim!» diye bağıra bağıra gelir. Adam onu çaçağırır. Üçüncüsü, malın tam değerini verir, on lira... Adam, ilk eskici otuz lira verdiği için, sanki cebinden yirmi lira çıkmış, zarar etmiş gibi kızar, eskiciyi koğar. On lira işaretini alan dördüncü eskici gelir. O altı lira verir. Arkadan beşinci gelir, beş lira verir. Altıncı eskici dört lira verir. Her eskici malın fiyatını birer lira düşürür. Adam ilk eskiciye satmadığına pişman olur. Bakar ki, malının fiyatı gittikçe düşüyor; «Allah belâsını versin» der, ya yedinci, ya sekizinci eskiciye satar. Anladın mı?

— Anladım ama, ya satmazsa?

— Eskiciye mal satanların çok çabuk paraya ihtiyacı olduğundan satarlar. Satmazsa, ertesi gün, yine satmak ister. Bu sefer önce 30 veren eskici bu sefer beş lira verir.

İşi anlamıştım. On eskici birden çalışacak, kazandığımızı paylaşacaktık. Ama, her nedense hiç kimse onuncu olmak istemiyordu. Bana:

— Sen acemisin, onuncu ol, en arkadan gelirsin, dediler.

Ertesi gün, erkenden işe çıktık. Hepimiz birbirimizi gözlüyorduk. En öndeki yahudi:

— Eskiler alayim! diye bağırmağa başladı. Bir apartmandan çağırdılar. İki, üç dakika sonra çıktı. Bizim ikinci arkadaşa parmaklariyle 799 işareti yaptı. İkinci eskici Sıvaslı:

— Eskiler alayim!.. diye apartmanın önünden geçti.

Ben köşede oturmuş, sıranın bana gelmesini bekliyordum. Sıvaslı da çıktı, eli ile 100 lira işareti yaptı. Arkadan üçüncüsü... O sağ elini on defa salladı. Yani mala 50 lira vermişti. Dördüncü arkadaşımız çingene, 30 lira verdiğini bize işaret etti. Beşinci arkadaşımız, öbür yahudi, 20 lira verdi. Herif bir türlü malını gözden çıkarıp satmıyordu. Ben içimden, satsa da sıra bana gelmeden kurtulsam, diye dua ediyordum.

Altıncı arkadaş, elini üç defa salladı. On beş lira vermişti. Yedinci, on lira, sekizinci beş lira, dokuzuncu da dört lira verdi. Sıra bana gelmişti. Herif bana da satmazsa, bu iş ertesi güne kalmış olacak, ya da işi elimizden kaçıracaktık. Omuzumda yamalı şilte yüzü:

— Eskiler alayiiim! diye yürümeğe başladım.

— Eskici!..

Adam beni apartmandan içeri aldı. Eşyadan pek anlamam ama, gösterdiği seksen santim yüksekliğindeki büyük, işlemeli vazo her halde dört, beş yüz lira ederdi. Antika bir eşyaya benziyordu. Adam:

— Bana bak, dedi, bu gördüğün vazo, dedem süvari müşiri Aksak Rıza paşadan kalmıştır. Bir eşi daha yoktur, antikadır. Elini öpene beş yüz liraya verebilirsin. Bak sana açık açık söylüyorum. Ben bunu bedestana götürmeğe, pazara çıkarmağa utanıyorum. Yüz elli liraya ihtiyacım var. Yüz elli lira ver, al. Vallahi, billâhi az evvel bir eskici 200 lira verdi de vermedim. Ama sana 150 ye vereceğim.

Adamın haline acıdım. Çok paraya ihtiyacı olduğu yüzünden belliydi. Ben de çok eşya sattığım için, ihtiyacın ne olduğunu, çok iyi bilirim. Ama ne yapabilirdim? Benden önce geçen dokuzuncu arkadaşım, dört lira verdiğine göre, ben en kabadayı, üç lira verebilirdim. Bir insanlık olsun diye, elli kuruş da kendimden koydum.

— Üç buçuk lira veririm. Taş çatlasa, on para fazla etmez, dedim.

Arkadaşlarımdan öğrendiğim gibi diller döküyordum.

— Buna hiç kimse, üç buçuk liradan üç buçuk kuruş fazla vermez. Sizden üç buçuğa alırsam, ben de bunu dörde satıp, belki elli kuruş kazanırım. Belki de satamam, elimde kalır. İster verin, ister vermeyin. Siz bilirsiniz. Ama başkası buna elli kuruş bile vermez. Sonra beni de çağırsanız, bu parayı vermem. Bu fiyatı bulamazsınız.

Ben bunları söylerken, herifin iştahını çekmek için bir yandan da üç buçuk lirayı çıkarmıştım. Beni dinleyen adamın rengi yavaş yavaş değişiyordu. Önce kızardı. bozardı, sarardı, sonra safra yeşiline döndü. En sonra duvar gibi bembeyaz oldu.

— Pekâlâ, dedi, içerde başka bir mal daha var. Al bunu götür de, onu göstereyim.

Madenî vazoyu aldım. O kadar ağırdı ki, yerinden zor kaldırıyor dum. Beraber kömürlüğe girdik. Adam, kapıyı kilitledikten sonra:

— Ulan namussuz! dedi, bunu hurda fiyatına satsan yüz lira eder.

Vazoyu kaldırıp kaldırıp suratıma, başıma vurmağa başladı. Kafatasım, patates yumruları gibi şişti. Burun kemiğim çöktü. Çene kemiğim kırıldı. Kaşım patladı. Ağzım çarpıldı. Vurdu da vurdu. Vurdu da vurdu...

— Ayağını öpeyim! yapma!.. Yeter artık! diye ben yalvardıkça, o vazoyu kaldırıp kaldırıp kafama indiriyirdu. Sonrasını hatırlamıyorum. Gözümü hastahanede açtım. İşte suratım da böyle oldu. Ama beyefendi, o kadar üzülmüyorum. Çünkü benim suratım böyle oldu ama, herifin vazosu da kafama vura vura, benim suratımdan daha beter, yamru yumru biçimsiz bir şey oldu.

YAZISIZ!..

ŞOFÖRLERİN DİKKATİ ÖLÇÜLECEK (Gazeteler)

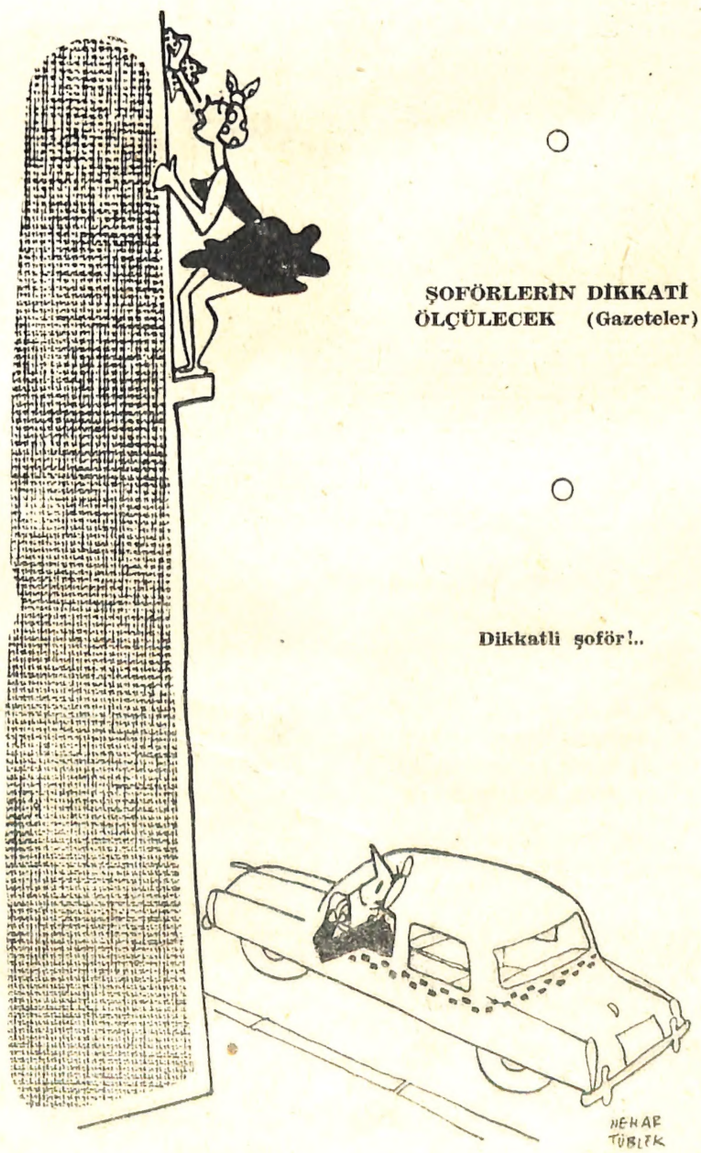

Dikkatli şoför!..

Haftanın

BOL OLSUN

Çiçekçiye, canından bezmiş bir adam girdi:

— Bir tek gül istiyorum mat mazel, dedi, karıma götüreceğim..

Kız sordu:

— Yani, dikenli mi olsun?

MEKTUP

Meçhul sinema yıldızlarımızdan Oya Sensev'e şöyle bir mektup geldi:

«Muhterem Oya Hanım, son filminizle evimi, barkımı kurtardığınız için size teşekkür etmeği borç bilirim. Ben de, evli bir kadınım. Kocam, tıpkı sizin filmdeki kocanız gibi, hayırsızın biriydi. Beni bırakıp kaçtı, lâkin sizin filmdeki kocanız gibi hatasını anlayıp geri dönerek benden af dilemedi. Yuvam yıkıldı. Günün birinde filminizi görmüş, hakikati anlamış, geldi, barıştık. Filminiz olmasaydı, benim haklı olduğumu nereden bilecekti? Saygılarımı sunarım.»

DIŞ HATLARDA ÇALIŞAN VAPURLARIMIZ MÜZİSYEN SIKINTISI ÇEKİYOR.. (Gazeteler)

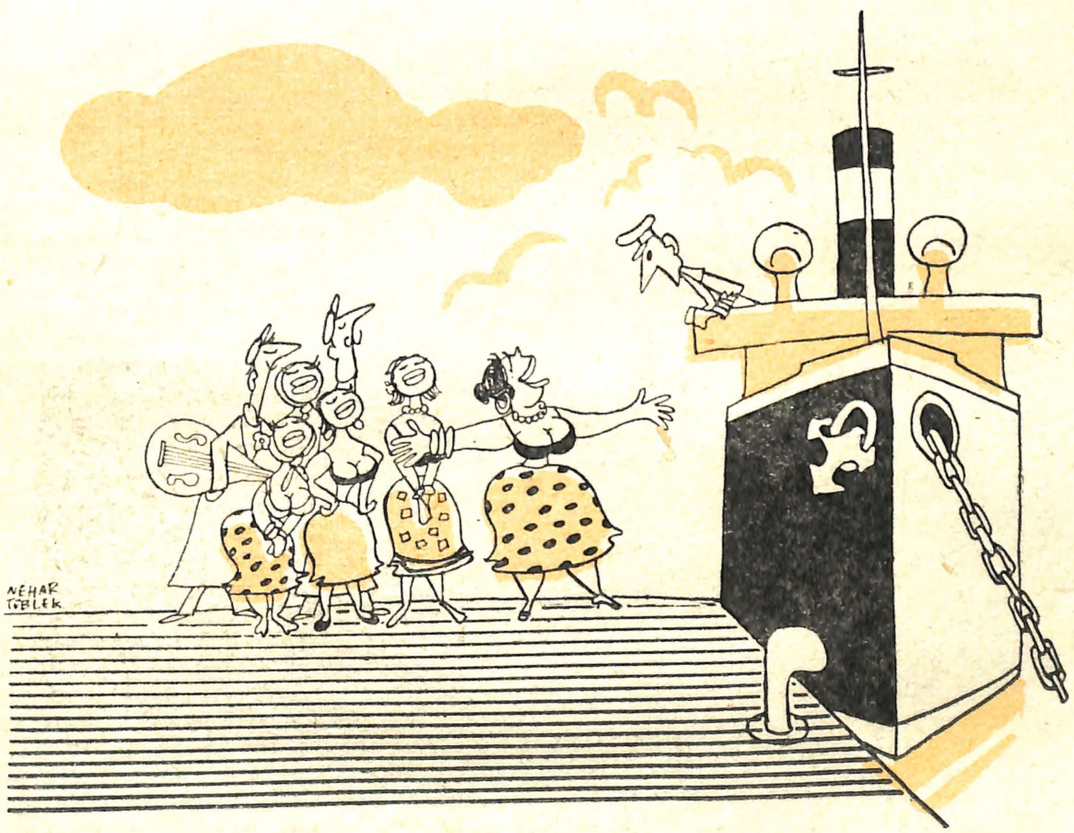

Sulukule ekibi — Bizi unuttunuz kaptan beyciğim!..

YA BU?

Beyoğlunun daracık sokaklarından birinde, iki otomobil karşılaştı. Sokak, trafik kaidelerine göre tek istikametli değildi ve arabaların ikisi de hususîydi. Birinden bir adam indi:

— Müsaade edin, dedi, umum müdür beyefendi geçecek, yol verin.

Ötekinden çok tanınmış, çok büyük bir adamın şoförü indi, kapıyı açtı, içeride oturan zatı gösterdi ve:

— Siz yol verin, diye bağırdı, o umum müdür beyefendi de bu..... mu?

BU HA?

Umum müdürün kapısı açıldı. Memurlardan içi geçmiş Hüseyin beyle iri yarı bir kadın içeri girdi. Hüseyin bey:

— Karım sizinle görüşmek istiyordu müdür beyefendi.. dedi.

Kadın kocasına sordu:

— Ay, senin bir türlü zam istiyemediğin bu adam mıydı?

İYİLER ÇOK ŞÜKÜR

Van mebusu Muslih Görentaş, seçim bölgesini dolaşırken, yaşlı bir köylüye tesadüf etti:

— Nasılsın Şiro? Çocuklar nasıl? diye sordu.

Şiro:

— İyiyim şükür beyim, dedi, çocuklar da iyidirler. Böyügi usludur, ille köçüği azıcık yaramaz. Dün gene birini öldürmiş, ortalarda yoh...

SAÇ MESELESİ

Avukat Ecved, kaşığı tabağa dalırır dalmaz bağırdı:
— Bu ne? Çorbamda bir saç var...
Eşi, sükûnetle izahat verdi:
— Evet, ben koydum. Ceketinin yakasında bulmuştum!..

Dansöz Özcan Tekgül, Ankarada yap
kadın vücudunun çıplak görülmesi,

HANGISI M

YA

asın toplantısında «Güzel bir
hcen değil, bediidir» dedi...
— Gazeteler —

HCEN!..

Şakaları

MUCİZE

Yunan hududunda, Hristo, koltuğunda iki şişe ile Edirne'ye gelirken, gümrük memuru kendisini durdurdu:

— Nedir onlar? dedi.

— Meryem suyu... Zavallı anam hasta da, iyileşir belki diye getiriyorum...

Gümrük memuru Edirneli Hristo'ya baktı. Sonra şişesin birini açıp kokladı:

— Ne suyu? Bu hâlis rakı...

Hristo gözlerini göğe kaldırdı:

— Rakı değil, mucize! diye yürüdü.

BİL BAKALIM

Cânan, kıl pıranga kızıl çengi, kocasının karşısınl çıktı. Ekrem:

— Ne yiyeceğiz bugün? diye sordu. Cânan:

— Bil bakalım? dedi. Hem de nerde yiyeceğiz?

AYRAN ERKEKLERİ ŞEHVETLENDİRİYOR.. (Gazeteler)

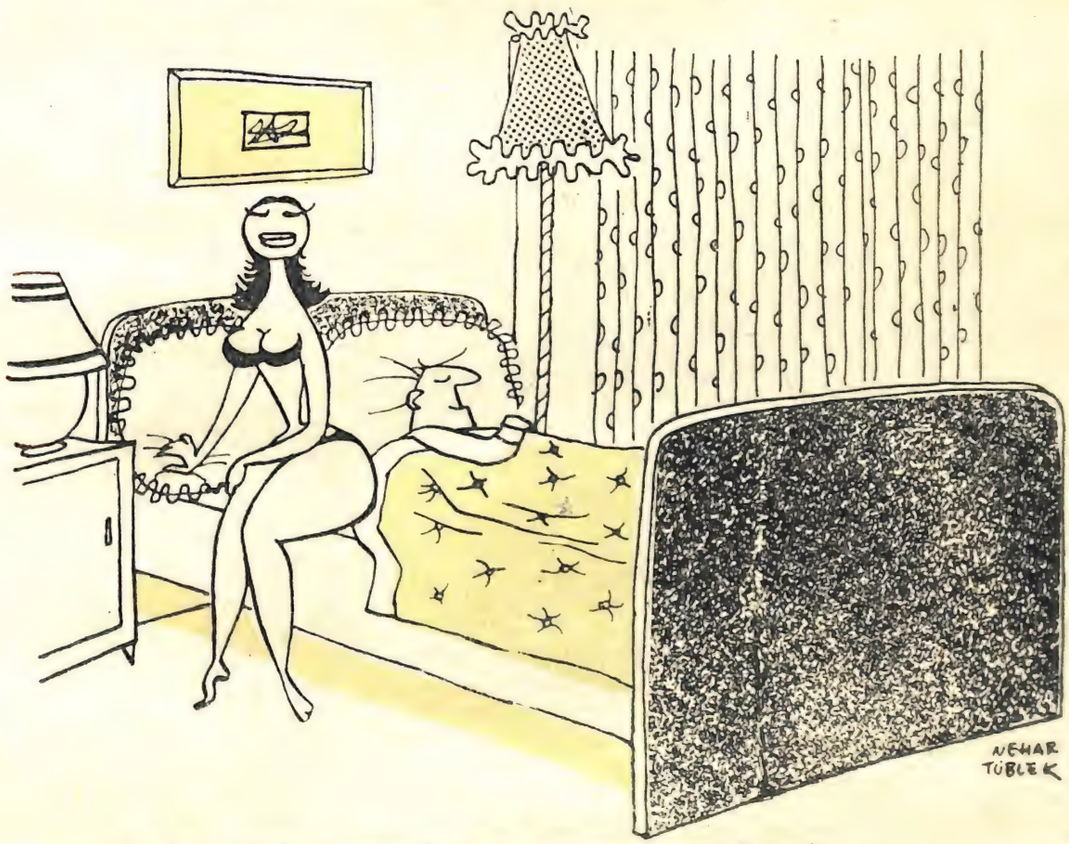

Kadın — Ooof... Kocam bu akşam da ayran içmeden yatmış!..

İHTİLÂLCI FİKİRLER

Tahiyye Karyoka, Mısırlı yıldız, yine Mısır'ın en genç ve güzel dansöziyle konuşurken, kendilerinin siyaset dışı olduklarını anlatmak için:

— Doğrusu memlekette bir kargaşalık, bir ihtilâl çıkacak olursa sizin de, benim de korkacak bir şeyimiz yok... dedi.

Genç dansöz, mânalı mânalı güldü:

— Sizin muhakkak, ama ben ne de olsa korkarım!

VAKT İVAE

Müfide T., ile eşi Doktor İsmail T., Balıkesir'e dönüyorlardı. Acele Bandırma vapuruna koştular. Tarifeler değiştiği için, kaçta kalktığını bilmiyorlardı. Hareket memuruna sordular:

— Ne zaman kalkıyor?

Öteki gevşek gevşek cevap verdi:

— Merak etmeyin, kaptan kalkarken düdük çalar, o zaman kalkıyor demektir!

ONU BEN BİLMEM!

Genç kadın, yeni aldığı kışlık mantosunu kocasına gösterdi:

— Bak ne kadar şık değil mi?

— Öyle... Kaça aldın?

— Yarın sana faturayı getirecekler, öğrenirsin.

— Bunun parasını verecek halde miyim, ne yapayım şimdi?

Kadın omuzlarını silkti:

— Onu ben bilmem... Sen benim işlerime karışma, demiyor musun?

NE ÇIKAR!

Telefonda bir genç konuşuyordu:

— Bu gece seni görebilir miyim Aytenciğim?..

— Peki, olur Ayhancığım...

— Fakat ben Ayhan değilim...

— Ben de Ayten değilim!..

NUMARA!

Nevin, annesine itiraf etti:

— Anne, bir şoförü seviyorum.

— Adı ne?

— Adını bilmiyorum, fakat arabasının numarasını aldım...

ciye, sağ elinin beş parmağını altı kere sallar, otuz işareti verirsin. Sen yürür gidersin, arkandaki «Eskiler alayim!» diye bağırır. Adam bu sefer onu çağırır. İkinci eskici on beş lira verir. Adam onu de savar. İkinci eskici giderken, eliyle on beş işareti yapar. Üçüncüsü «Eskiler alayiim!» diye bağıra bağıra gelir. Adam onu çaçağırır. Üçüncüsü, malın tam değe rini verir, on lira... Adam, ilk eskici otuz lira verdiği için, sanki cebinden yirmi lira çıkmış, zarar etmiş gibi kızar, eskiciyi koğar. On lira işaretini alan dördüncü eskici gelir. O altı lira verir. Arkadan beşinci gelir, beş lira verir. Altıncı eskici dört lira verir. Her eskici malın fiyatını birer lira düşürür. Adam ilk eskiciye satmadığına pişman olur. Bakar ki, mahnın fiyatı gittikçe düşüyor; «Allah belâsını versin» der, ya yedinci, ya sekizinci eskiciye satar. Anladın mı?

— Anladım ama, ya satmazsa?

— Eskiciye mal satanların çok çabuk paraya ihtiyacı olduğundan satarlar. Satmazsa, ertesi gün, yine satmak ister. Bu sefer önce 30 veren eskici bu sefer beş lira verir.

İşi anlamıştım. On eskici birden çalışacak, kazandığımızı pay laşacaktık. Ama, her nedense hiç kimse onuncu olmak istemiyordu. Bana:

— Sen acemisin, onuncu ol, en arkadan gelirsin, dediler.

Ertesi gün, erkenden işe çıktık. Hepimiz birbirimizi gözlüyorduk. En öndeki yahudi:

— Eskiler alayim! diye bağırmağa başladı. Bir apartmandan çağırdılar. İki, üç dakika sonra çıktı. Bizim ikinci arkadaşa parmaklariyle 799 işareti yaptı. İkinci eskici Sıvaslı:

— Eskiler alayım!.. diye apartmanın önünden geçti.

Ben köşede oturmuş, sıranın ba na gelmesini bekliyordum. Sıvaslı da çıktı, eli ile 100 lira işareti yaptı. Arkadan üçüncüsü... O sağ elini on defa salladı. Yani mala 50 lira vermişti. Dördüncü arkadaşımız çingene, 30 lira verdiğini bize işaret etti. Beşinci arkadaşımız, öbür yahudi, 20 lira verdi. Herif bir türlü malını gözden çıkarıp satmıyordu. Ben içimden, satsa da sıra bana gelmeden kurtulsam, diye dua ediyordum.

Altıncı arkadaş, elini üç defa salladı. On beş lira vermişti. Yedinci, on lira, sekizinci beş lira, dokuzuncu da dört lira verdi. Sıra bana gelmişti. Herif bana da satmazsa, bu iş ertesi güne kalmış olacak, ya da işi elimizden kaçıracaktık. Omuzumda yamalı şilte yüzü:

— Eskiler alayiiim! diye yürümeğe başladım.

— Eskici!..

Adam beni apartmandan içeri aldı. Eşyadan pek anlamam ama, gösterdiği seksen santim yüksekliğindeki büyük, işlemeli vazo her halde dört, beş yüz lira ederdi. Antika bir eşyaya benziyordu. Adam:

— Bana bak, dedi, bu gördüğün vazo, dedem süvari müşiri Aksak Rıza paşadan kalmıştır. Bir eşi daha yoktur, antikadır. Elini öpene beş yüz liraya verebilirsin. Bak sana açık açık söylüyorum. Ben bunu bedestana götürmeğe, pazara çıkarmağa utanıyorum. Yüz elli liraya ihtiyacım var. Yüz elli lira ver, al. Vallahi, billâhi az ev vel bir eskici 200 lira verdi de vermedim. Ama sana 150 ye vereceğim.

Adamın haline acıdım. Çok paraya ihtiyacı olduğu yüzünden bel liydi. Ben de çok eşya sattığım için, ihtiyacın ne olduğunu, çok iyi bilirim. Ama ne yapabilirdim? Benden önce geçen dokuzuncu arkadaşım, dört lira verdiğine göre, ben en kabadayı, üç lira verebilirdim. Bir insanlık olsun diye, elli kuruş da kendimden koydum.

— Üç buçuk lira veririm. Taş çatlasa, on para fazla etmez, dedim.

Arkadaşlarımdan öğrendiğim gibi diller döküyordum.

— Buna hiç kimse, üç buçuk liradan üç buçuk kuruş fazla vermez. Sizden üç buçuğa alırsam, ben de bunu dörde satıp, belki elli kuruş kazanırım. Belki de satamam, elimde kalır. İster verin, ister vermeyin. Siz bilirsiniz. Ama başkası buna elli kuruş bile vermez. Sonra beni de çağırsanız, bu parayı vermem. Bu fiyatı bulamazsınız.

Ben bunları söylerken, herifin iştahını çekmek için bir yandan da üç buçuk lirayı çıkarmıştım. Beni dinleyen adamın rengi yavaş yavaş değişiyordu. Önce kızardı. bozardı, sarardı, sonra safra yeşiline döndü. En sonra duvar gibi bembeyaz oldu.

— Pekâlâ, dedi, içerde başka bir mal daha var. Al bunu götür de, onu göstereyim.

Madenî vazoyu aldım. O kadar ağırdı ki, yerinden zor kaldırıyor dum. Beraber kömürlüğe girdik. Adam, kapıyı kilitledikten sonra:

— Ulan namussuz! dedi, bunu hurda fiyatına satsan yüz lira eder.

Vazoyu kaldırıp kaldırıp suratıma, başıma vurmağa başladı. Kafatasım, patates yumruları gibi şişti. Burun kemiğim çöktü. Çene kemiğim kırıldı. Kaşım patladı. Ağzım çarpıldı. Vurdu da vurdu. Vurdu da vurdu...

— Ayağını öpeyim! yapma!.. Yeter artık! diye ben yalvardıkça, o vazoyu kaldırıp kaldırıp kafama indiriyirdu. Sonrasını hatırlamıyorum. Gözümü hastahanede açtım. İşte suratım da böyle oldu. Ama beyefendi, o kadar üzülmüyorum. Çünkü benim suratım böyle oldu ama, herifin vazosu da kafama vura vura, benim suratımdan daha beter, yamru yumru biçimsiz bir şey oldu.

YAZISIZ!..

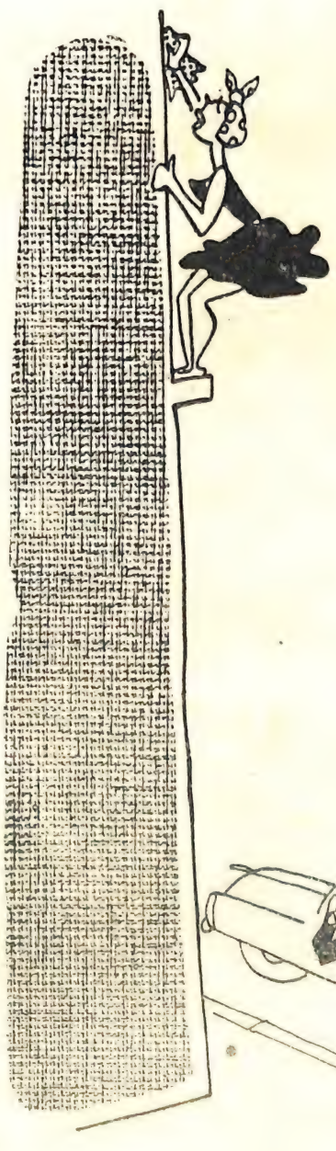

ŞOFÖRLERİN DİKKATİ ÖLÇÜLECEK (Gazeteler)

Dikkatli şoför!..

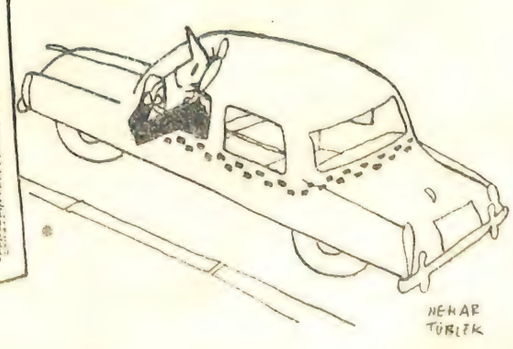

MUHİTTİN ETİNGÜ

Muhittin Etingü

— Neden pastırma yazı diyorlar?..
— Yaz mevsiminin konservesi olduğu için!..

Bundan 34 yıl evvel, Heybeliada Denizcilik mektebinden güler yüzlü bir genç diploma aldı. Bu, makine mühendisi Muhittin Etingü'dür.

Zeki idi, zarifti, keyifli insandı. Yaptığı karikatürlere bakınız: Sanatkâr bir mizacın bütün inceliklerini görürsünüz. Çizgileri, tipleri, hiç kimseye benzemezdi.. Zevk ile, sabır ile, çalışmasını bilen bir gençti.

Beş yıl kadar Holanda, İtalya, Almanya'da öz mesleği üstünde çalışan Etingü, 1949 da Teknik Üniversiteye profesör olmuştu. Aradan dört yıl geçti ve 1952 Eylülünde, bir sabah apartımanının kapısında feci bir suikasde uğradı, ve neşe, hayat dolu gözlerini yaşamaya doyamadığı dünyasına yumdu. Nur içinde yatsın.

— Senin yanında sulha kavuşuyorum diyor!..
— Demek kayıtsız şartsız teslim oluyorsun!..

Kadın — Yılbaşı gecesi neden hep kışın kutlanır?
Erkek — Kışın geceler uzun olduğu için!..

Berber Nonos

YAZAN = SERBERBER ÇİZEN = YALÇIN ÇETİN

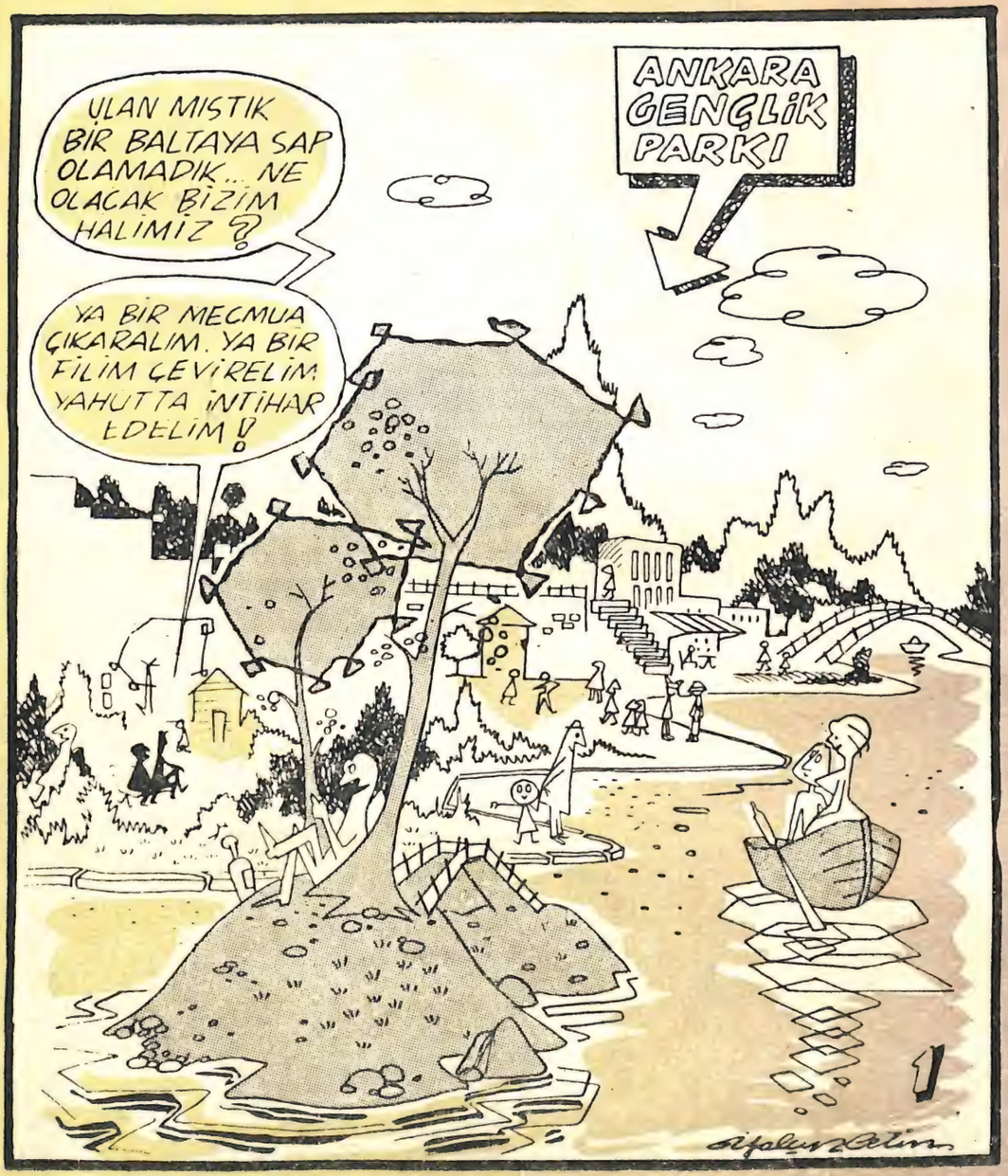

HİKAYE

IŞIK ARKADAN GELİRSE...

O GÜNKÜ gazetelerde şöyle bir haber vardı:

«Bir sarhoş, başkasının evine zorla girip rezalet çıkarmak istedi»... İster a... Sarhoş bu... Ama neden istesin? İşte gazeteler, hiç bir zaman havadislerin şu nedenini, niçinini yazmazlar. Ben size anlatayım.

Bir kere, havadis'te sarhoş diye kendisinden bahsedilen adam, gerçekte kat'iyyen sarhoş değildi. Sadece o akşama mahsus olmak üzere içkiyi biraz faz la kaçırmıştı. O kadar. Şu milletlerarası antialkolizm kongresinde hiç bir delege temas etmedi ama, içkinin tesirlerinden biri de insanda cihet ve istikamet fikrini yoketmesidir. Sarhoşlar neden yalpalar? Muvazeneleri bozulduğu için. Muvazeneleri neden bozulur? İstikamet lerini tâyin edemedikleri için.

İşte Vehbi de o akşam, pusulayı şaşırmış, cihet tâyinine muktedir olamıyacak derecede içmişti. Bunun da sebebi vardı elbet. İnsanlar muhtelif sebeplerle içerler: Ya zevk aldıkları için, ya alıştıkları için, yahut unutmak için... Vehbi, sırf karısını kıskandığı için içiyordu. Karısı da kıskanılacak kadındı yani... Taze tutulmuş bir balık kadar gergin ve sert vücudu, istisnasız her erkeğin (doksanlıklar dahil) iştihasını açacak, kanını ateşliyecek bir güzellikteydi. Böyle bir kadını Vehbi kıskanmasa, mahalle bekçisi kıskanırdı gene...

O akşam, içindeki ateşi söndürebilmek için Vehbi, adamakıllı içti. Sonra, birdenbire fark etti ki çok uzun zamandanberi böyle, akşamları geç vakitlere kadar içmektedir. Karısına, kendisini aldatması için âdeta bizzat zemin hazırlamaktadır. Bunu farkedince deliye döndü. Doğru kendini sokağa attı. Hattâ, garson, kapının dışında hesabı eline tutuşturabilecek kadar fırsatı zor buldu. Bir saniye dahi oyalanmak, gecikmek, Vehbi'ye ölümden beter geliyordu.

Milletlerin Güldükleri

FRANSIZ FIKRASI :

Meşhur küçük şair Minout Drouet'ye, piyanoda eşi dostu için bir kaç parça çaldıktan sonra, annesi sordu:

— Sen hangi parçayı istersin?

Sekiz yaşındaki şair hemen cevap verdi:

— Bir parça çikolata!

AMERİKAN FIKRASI :

Elaine'e, genç adam:

— Sizinle evlenmek istiyorum, sevgili Elaine... dedi.

— Evet ama, pek ânî oldu... Bırakın da biraz düşüneyim...

— Olur, dedi genç adam, lâkin biraz acele edin. Taksim kapıda bekliyor!

İSVEÇ FFIKRASI :

Desideria, Mariana'yla dertleşiyordu:

— Nihayet kocamı spora teşvik edebildim.. dedi.

— Nasıl? diye sordu arkadaşı.

— Yazlığa dağa çıktık. Kaldığımız kulübeyle en yakın gazeteci arasında on kilometre mesafe vardı...

İSKOÇ FIKRASI :

Mac Avoy, Mac İntoch'u, körler alfabesine çalışırken, yakaladı:

— Ne o? dedi. Yoksa kör olmağa mı niyetlisin?

— Hayır, dedi Mac İntosh, ışıktan tasarruf etmek için öğreniyorum.

ALMAN FIKRASI :

Hans'ın terziye borcu vardı. Terzisi:

— Biraz para verin ki, dedi, ben de gidip kumaşçıya borcumu kapatayım...

Hans kızdı:

— Aşkolsun yahu, hem elâleme borç tak, hem de bunu bana ödetmete kalk!

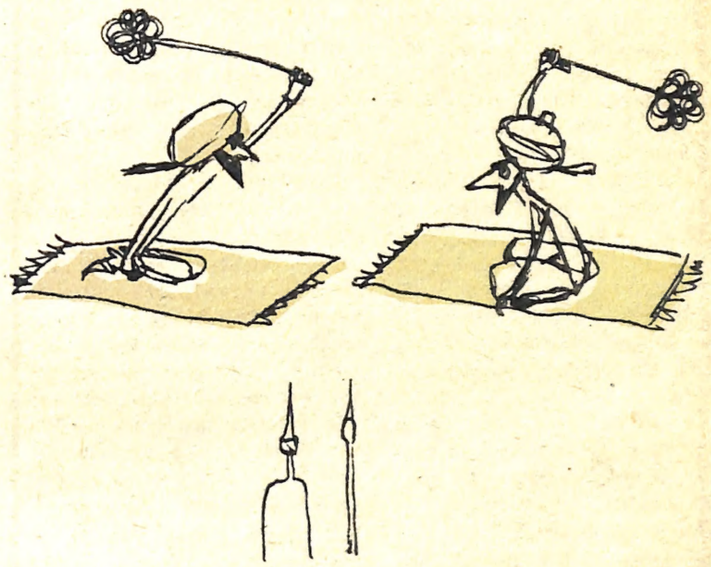

YAZISIZ!..

— Fransız —

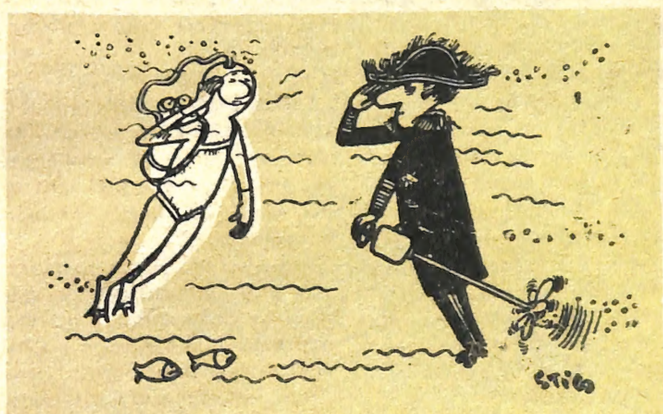

YAZISIZ!..

— Alman —

Koşa koşa, evin yolunu tuttu. O vaziyette bir insan ne kadar koşabilirse... Bereket versin apartmanları nisbeten yakında bir sokaktaydı. Sokağa girince, daha uzaktan, kendi katlarında ışık yandığını gördü ve hiç hayret etmedi. Böyle olduğuna emindi zaten. Hemen karşı kaldırıma geçti. Vakit gece yarısıydı ve sokak tenhaydı. Apartımanın karşısında dikilerek üçüncü katın büyük salonuna gözlerini dikti. Salon, şıkır şıkır ışıkları içindeydi. Gerçi perdeler, tüller kapalıydı ama, yine içerideki insanların gölgeleri seçilebiliyordu. Bunlar iki kişiydiler. Hiç tanımadığı bir erkekle karısı Şahende...

Şahendeyi, belki de tanımıya çaktı. Lâkin perdeye vuran gölgelerinden anladı o olduğunu: Işık arkadan vuruyordu ve Şahende bacaklarını biraz aralamıştı. Bütün vücudu, geceliğinin içinde çırıl çıplakmış gibi duruyordu. Onun bu duruşunu gayet iyi bilirdi Vehbi... Sonra adamla öpüşmesi... Bu pozu bilmem hangi filmde gördü göreli, Şahende hep ayni hareketleri taklit ederek uzun uzun dudaklarını erkeğin ağzında bırakırdı.

Vehbi kudurmuş gibi apartımana daldı. Sanki bir an için ayılmıştı. Hiddet gözlerini bürümüş: «İkisini de geberteceğim. Hem derhal...» diye homurdanıyordu. Üç katı bir nefeste tırmandı. Asansör bozuktu zira. Üçüncü kata gelince kendi dairesinin kapısına anahtarı soktu. Sokmak istedi. Ama anahtar girmedi. Bir an, yanlış anahtar mı aldım diye tereddüde düştü ama, hayır, işte kendi anahtarıydı. Elleri hiddetle titriyordu. «Belki ondan sokamıyorum» diye söylenerek zile bastı, arkasından kapıyı yumruklamağa başladı.

Gece yarısı kopan gümbürtüye mukabil içeride telâşlı hir hareket cevap verdi: «Şimdi herifi saklayacak» dedi kendi kendine Vehbi ve daha sert vurdu.

Lâkin kapı açılıp da karşısına iriyarı bir adam çıkınca, Vehbi'cik ayılır bibi oldu. Yine de hiddeti elden bırakmadı:

— Ulan namussuz herif, diye gürledi, ne geziyorsun bu vakit benim evimde?

Adam sükûnunu bozmamıştı:

— Siz sarhoşsunuz, dedi. Kendinize gelin...

— Gelmezsem ne olacakmış yani?

— Polis çağırır, seni defederim...

— Ulan, hem geceyarısı elâlemin evine gir, karısını âyart, hem de kafa tut ha? Seni namussuz dürzü seni...

— Efendi, aklını başına topla, dedi adam. Burası benim kendi evim...

— Ne?

İkisi de karşılıklı bakışıyorlardı. Adam:

— Evet, kendi evim. Siz yolu şaşırmış olacaksınız... Sakın karşıki apartımana giriyorum diye buraya gelmiyesiniz?

Zavallı Vehbi, birdenbire kendini öyle perişan hissetti ki... Muhakkak öyle olacaktı. Giderken sordu:

— Peki, ev sizin olsun ama, karım ne arıyor burada?

Lâkin kapı arkasından kapanmıştı. Vehbi ısrar etmedi. Öyle ya, herif belki: «Siz kim oluyorsunuz? O benim karımı» da diyebilirdi. Kös kös evin yolunu tuttu.

— *Hikâyeci* —

ERKEK SABAHAT

★ AKBABANIN MİZAHÎ ROMANI — 34 ★

— Vallâhi ben «Kan Çanağı» adında bir cinayet gazetesi var ya, haftada iki defa çıkar. Ondan başka bir şey okumam. On da da Bataklığa düşen masum kadınların hayatı var da, onu okumak için alıyorum.

Ahmet Kemal:

— Bu Şaban bey, dedi, Millî müsavat partisinin il idare kurul başkanı... Çemşit beyle, öbürleri de genel idare kurulu üyeleri.

Bu sefer şaşırmak sırası bana geldiği için:

— Yaaaa..... dedim.

Ahmet Kemal'e, kulağına eğilerek:

— Affedersiniz, beni neden çağırdılar? Şaban bey çok mühim bir şey konuşacağım sizin le... demişti.

Ahmet Kemal:

— Anladım, dedi. Siz ilk defa bu gece siyasî hayata atılıyorsunuz...

— Galiba!.. dedim.

Ahmet Kemal, kadehini kaldırdı:

— İlk defa siyasî hayata atıldığınız bu gecenin şerefine içelim!

— İçelim!

Millî Müsavat partisinin genç lik kolu başkanı şair Ahmet Kemal:

— Biraz daha içilsin, o zaman sizi neden çağırdıklarını söylerler. Ne iş yapıyorsunuz?

— Ben? Ne iş olsa yaparım.

— Yani esaslı bir işiniz yok.

Utanarak:

— Hayır, dedim.

— Öyle ise çok iyi... Tam partici olacak adamsınız. Bu Şaban bey var ya...

— Evet?

— O da bütün hayatında yalsız politika ile uğraşmış. Daha çocuk iken İttihat ve Terakki fırkasına girerek hürriye mücadelesine atılmış, Hürriyet ve İtilâf fırkasiyle de çalıştığını söylüyorlar ama, kendisi inkâr ediyor. İttihat ve Terakki top atınca, o da Halk fırkasına girmiş. Sonradan da Serbest fırka içinde hürriyet mücadelesine devam etmiş. Serbest fırka güme gidince, tekrardan C. H. Partisine geçmiş, ama, diktatörlüğe dayanamamış, demokrasi gelince o da insaniyet partisine, sonra millî cemaat partisine girmiş. Oradan çıkmış, Millî Birlik ve Beraberlik partisinde hürriyet mücadelesine başlamış. Ama bu Cimşit bey var ya...

— Evet?..

— Onunla arası bozulmuş, oradan çıkıp tekrar eski partisi, İnsaniyet Partisine girmiş. Daha sonra Cimşit bey de, Şaban bey de kendi partilerine dağılmışlar, işte şimdiki Millî Müsavat Partisinde birleştiler, hürriyet mücadelesine başladılar. En sıkı hürriyet mücadelesini bizim parti yapıyor.

— Abidin bey kim?

— O Tıbbiyeden çıkmış ama, hiç doktorluk yapmamış. Cimşit bey onunla bir prensip ihtilâfından kavga edince, Kudret partisinden çıktı. Sonra bizim partiye girdi. Şimdi barıştılar.

En kuvvetli parti bizim parti... Bu seçimleri yüzde bin beş yüz kazanacağız. Ben şimdi bütün şairleri, edebiyatçıları, sanatçıları bizim partiye çekmeğe, kandırmağa çalışıyorum.. Biz, her akşam pasajda, ya Manol'un demokrat meyhanesinde, yahut da Hıristaki'nin hürriyet meyhanesinde buluşuruz. Siz de gelin... Bütün arkadaşlar oradayız, ne kadar hikâyeci, ressam, şair varsa hep oradayız. Mutlaka gelin!..

— Olur, gelirim!..

Şaban beyle, Cimşit bey, adamakıllı sarhoş olmuşlardı. Abidin bey, ara sıra uyuklayıp, ara sıra söze karıştığı için, onun sarhoşluk derecesini anlıyamamıştım.

Sahneye, iki meme başı yaldızlı birer yıldızla örtülü, apış arası da yine yaldızlı, asma yaprağı biçiminde bir bezle gizlenmiş bir dansöz çıkmıştı. Dansöz elinde salladığı pullu tülü fırlatıp attı. Müzik coşmuştu. Dansöz, göbeğini, kalçalarını, değirmen taşı gibi kıvıra kıvıra bir şark dansı oynarken, Şaban bey de coştu. Yumruğunu masaya indirdi:

— Bu memleketi kurtaracağız! dedi.

Başı, göğsüne düşmüş uyuklayan Abidin bey sıçradı:

— Evet, Allahın sayesinde kurtaracağız! dedi.

Cimşit bey, kadehi yuvarladı, üstüne aldığı bir çatal Rus salatası ile bir tutam francalayı avurdunda dolaştırırken;

— Önce hürriyet beyler! dedi, her şeyden önce bu memlekete hürriyet lâzım. Çünkü hürriyetsiz bir memlekette hiç bir şey olmaz, olamaz... Olmasına imkân yok. Çünkü hürriyet denilen şey, en lâzımlı, en lüzumlu bir şeydir. O sebeptendir ki, işte biz, bu hürriyetin lüzumuna inandığımızdan...

(Devamı var)

BEKTAŞİ FIKRALARI Müsabakası

BAYAZIT KULESİ

Adamın biri, eğer falan işi olursa, bir eşeği sırtına alarak Bayazıt kulesine çıkaracağına ahdetmiş.

Bir gün, ahdettiği bu iş olunca: yanına bir eşek alarak Bayazıt kulesi kapısına gelmiş, şöyle yukarı kuleye doğru bakarak:

— Ya Rap, hiç bu eşeği sırtımda bu kuleye çıkarmam mümkün mü? Başka ahdedecek bir şey bulamadım da bunu mu buldum?

Şe hayıflanırken, aklına mahallesi sâkinlerinden Bektaşi piri Fehmi Dede gelir. Pürtelâş kendisini ziyaret eder:

- Efendi hazretleri, benim şöyle bir ahdim vardı. Eğer olursa bir eşeği sırtıma alıp Bayazıt kulesine çıkaracaktım. İşim oldu. Eşekle Bayazıt kulesine geldim. Fakat eşeği kuleye çıkarmama imkân yok. Ben bunun vebalinden korkuyorum. Aman efendi hazretleri şuna bir çare düşünün, beni bu vebalden kurtarın.

Bektaşi sakalını avucuna alıp bir müddet düşündükten sonra:

— Evlât, sen hayatta hiç sigara içtin mi?

— Tövbe efendim, hiç içmedim.

— Kumar oynadın mı?

— Aman, katiyen.

— Hiç rakı içtin mi?

— Hayır, ağzıma koymadım.

— Peki, kadından falan...

— Tövbe... Hayatta helâlimden başkasını görmüş değilim.

Bektaşi Fehmi dede şöyle demiş:

— Aman evlât, Bayazıt kulesine eşeği çıkarmağa ne hacet... Sen çık kâfi!..

EDİP TENGÜZ
Sular caddesi Sür'ek Apt. No. 4
SARIYER

★

NE DURUYORSUN

Adamın biri, kaynanasının ağır bir hastalığa yakalandığından bahsediyormuş. Yanında bulunanlardan biri:

— Nedir hastalığı, diye sormuş.

Adam:

— Vallahi demiş, hekimler bir türlü teşhis koyamadılar. Fakat hepsi bir ağızdan hastanın sarsılmaması lâzım geldiğini söylüyorlar.

Misafir bulunan baba erenler, bunu duyunca, gülmüş:

— Öyleyse ne duruyorsun sallasana! demiş.

MUSTAFA SETKAYA
Kayalıdağ mahallesi 19. sok.
No. 2 A ADANA

BEN NAMAZI KILARIM AMA, HURİYİ İSTEMEM

Vâizlardan biri Ramazanda kürsüye çıkıp halka vâzederken «gece yarısı sıcak yataktan kalkıp Allah rızası için iki rekât teheccüt namazı kılana, yarın cennette bir eli şarkta, bir eli garpta, başı şimalde, ayakları cenupta olan gayet dilber hurilerden biri ihsan edileceğini» söyler. Halk arasında bunu dinleyen bir Bektaşi ayağa kalkarak:

— İmanım vâiz efendi! Dediğin nafile namazını ben kılarım ama, söylediğin hurilerden istemem!. Çünkü ben şimalde başının yanında iken bir başkası gelip de cenuptaki ayaklarına dokunursa nereden anlarım? demiş.

GÜVEN BAYDERE
Kışla Cad. No. 143 DENİZLİ

☆

YUF AZAMETİNE!

Hoca merhum, fena halde susamış. Denizden iki avucunu doldurup bir yudumda içmiş. Lâkin, midesi allak bullak olmuş. Biraz ilerde bir kaynak görmüş. Kana kana içtikten sonra, takkesini doldurup deniz kenarına gelmiş, suyu denize fırlatarak:

— Yuf senin azametine, demiş tadına bak da su nasıl olur, öğren!..

M. SETKAYA - Adana

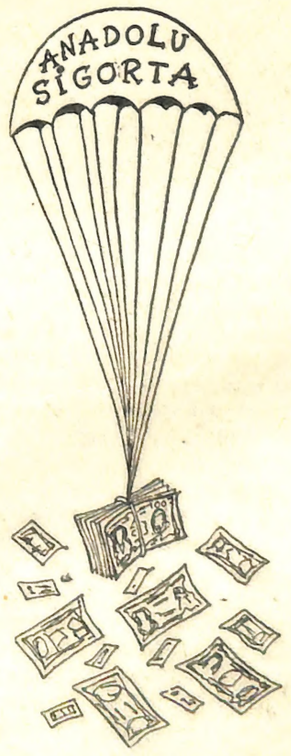

ÖLÜME — KAZAYA — YANGINA KARŞI İLK YARDIM

HAYAT!

Biraz havalanmış, biraz dile gelmiş, hafif bir tazeydi. Ne oldu, nasıl oldu, bilinmez. Bir gün kendini Ada vapurundan denize atıp intihara kalkmaz mı?..

Vapur durdu, can kurtaranlar atıldı. Bir kaç sporcu genç sulara daldılar ve güzeli kurtardılar.

Bir hafta sonra, bir salonda meşhur tazeye rastlayan merhum Süleyman Nazif, elini sıkarken hayretle sordu:

— Bu yaşta... bu güzellikte... siz ve ölüm!.. Niçin, neden?..

Meşhur taze, gözleri uzaklara dalmış, sesi küskün cevap verdi:

— Artık bana hayat lâzım değil!..

Süleyman Nazif, korkunç dişleri parlıyarak:

— Yoooo, dedi, hayat sana lâzım değil ama, sen erbab-ı hayata lâzımsın yavrum!..

RIFKI TANSU
Ataç Sokak, Yenişehir - ANKARA

BIKKINLIK

Meşhur Fransız romancısı Anatol Frans'e yakın bir dostu fısıldamış:

— Üstad, karın seni apartman komşunuzun oğlu ile aldatıyor..

Üstad, elindeki kitaptan gözlerini kaldırmaksızın cevap vermiş:

— O da bıkar!..

A. C.
Notre Dame de Sion'dan
(NOT: Kitabımı kendim aldıracağım için adres yazmıyorum.)

BİZİ!..

Mevsimin ilk balosundaydılar. İhsan, elindeki viski kadehini bir yudumda boşaltarak, ortada yanak yanağa, âdeta kendilerinden geçmiş, dans eden güzel bir çifti yanındaki arkadaşına heyecanla gösterdi:

— Görüyor musun Melih, görüyor musun?.. Karın bizi aldatıyor!..

DOĞAN ŞENAY
Karanfil Sokağı - BÜYÜKADA

TEL KADAYIF

Eski Başbakanlardan Recep Peker, boğazına çok düşkündü.

Bir memleket gezisinde, Gaziantepte, birbirinden nefis yemeklerden sonra, bir tepsi fıstıklı burma telkadayıfını merhumun önüne koydular.

Pantalon kemerini iki delik gevşeten Peker, büyük bir iştiha ile tepsiyi tek başına silip süpürmüştü.

— Beğendiniz mi beyefendi? dedi.

Ev sahibi, tatlı bir gülümseyişle:

Peker, gözlerini süzüp ağzını şapırdatarak cevap verdi:

— Ölmeğe değer!.. (Adresinizi bildiriniz)

□

İSTANBUL İNEĞİ!..

MAHALLENİN KISMETİ

★ AKBABANIN MİZAHİ ROMANI — 35 ★

— Fesubhanallah!.. Pakize ge be miymiş?.. Günahı boynuna ama, Recep efendi kardeşim, bu işin içinde iş var.

— Anam babam, bu Pakize olsun olsun da yirmi beş, yirmi altı olsun... Sezai bey altmış yok mu?..

— Su içinde...

— Bunun böyle olacağı belliydi...

— Birader, o herif belini kaldıramıyor. Çocuğu nereden olacak?..

— Bir de kalkar, Hacı Mesudun karısına göz koyar. Ulan ön ce sen kendi karının bir kere hakkından gel köpoğlusu...

— Ne olacak şimdi?

— Karı tilki... Düşürmüş çocuğu... Atiye var ya, cadaloz karıdır o... Atiye bizimkine söy lemiş. Pakize gelmiş, Atiyeye, aman Atiye teyze ne olursa sen den olur, demiş. Hal-i keyfiyet böyle böyle...

— Atiye de az karı değil haa..

— Ben onun Beyoğlunda ev işlettiği zamanı bilirim. Geliri nereden? Şimdi oturmuş tıkır tıkır eski kazandığı paraları yiyor. O kocası mocası yalan, Evde palabıyıklı bir komiser resmi var. Gerdanını kıra kıra: «Merhum kocam» der ya... Yalan val lahi. Hangi kocası be!..

— Sonra ne olmuş?

— Sonrası, Atiyenin elinden gelmeyen iş mi var? Bir ilâç yapmış, çocuğu düşürmüşler... Allah bilir ya, Pakizenin bu çocuğu peydahlamasına da Atiye sebep olmuştur. Ne de olsa karının eski huyu tepreşiyor. İkide bir, alır Pakizeyi yanına, iki si de sürür sürüştürür, iki dirhem bir çekirdek, haydi Beyoğluna... Olacağı buydu işte..

— Sezai bey gelince bir ağzını arayalım. Ne diyor herif?

— Ne diyecek?... Gık bile diyemez. Hele bir ağzını açsıs!.. Beyninde sopa hazır.

— Sonra?..

— Sonra, ikisi de baygın düşüyor. Lâmbayı söndürüyorlar. Bir zamandır işler değişti. Bu dayak faslına, Hacı Mesut da girdi.

— Ne?..

— Vallâhi Hacı Mesut da beraber yatak odasına giriyor.

— Karısı?

— Mahallenin kısmeti mi?.. O ortalarda yok. Yatak odasına yalnız üçü giriyor. Kız galiba dışarda kalıyor.

— Ne yapıyorlar?

— Sen Hacı Mesudu o zaman bir gör. Herif mezardan kalkmış hortlak gibi kardeşim. İzbandut gibi be!..

Önce karı koca kavgaya başlıyorlar. Başladılar mı başladılar. Başlıyor Pakize, muhtar Sezaiyi döğmeye... Ondan sonra kapı küt diye açılıyor. Hacı Mes ut içeri giriyor. «Ulan siz adam olmıyacak mısınız namussuzlar!» diye bağırıyor. «Otursanıza oturduğunuz yerde!» diyor. «Nedir bu her gece kavga gürültü?» diyor. Ondan sonra bir dönüyor Sezai beye vuruyor. Bir dönüyor Pakizeye vuruyor. Bir ona bir ötekine, bir ona, bir ötekine... Dövüyor, dövüyor. Son ra Sezai beye bir tekme atıyor, herif külçe gibi yere... Doluyor Pakizenin saçlarını bileğine, yer misin, yemez misin?

— Kendi karısı?

— Bir gece karısı da içeri gir di. Anlamadım ne dediğini ama, halinden, «Efendi, karı koca ara sına girme!» falan gibi bir şey dediği belliydi.

Hacı Mesut kudurmuş, durur mu? Bir tekme de kendi karısına savurdu, karıyı kapı dışarı attı. Kapıyı kapadı. Sonra yine başladı dayağa... Hacı Mesut vurdukça, bir yandan Pakize, bir yanda Sezai bey, oooh, oooh!.. diyorlar.

— Masaj gibi desene ...

— Vallâhi öyle... Her gece b Gel bu gece, sen de gör. Ama, Allah aşkına kimseye söyleme!..

O gece, bütün olanı biteni, üç bekâr, tavan arasındaki oda nın yuvarlak penceresinden beraber seyrettiler. Olay, tıpkı tıpkısına Hüsamettinin söylediği gibi oluyordu.

Berber kalfası İzzet, ertesi gün, çenesini tutamadı. Hüsamet tin ona kimseye söyleme demişti ama, o tuttu, terzi Osmana anlattı. Terzi Osman, Bilâlın kahvesinde Hüsamettine:

— Hüsam ağabey be, dedi.. Biz de anlıyalım şu işten...

— Hangi işten ulan?

— Bırak ağabey, bize ağız yap ma!.. Duyduk işte. Ne olur yani bir gece de biz gelip seyretsek..

— Saatı iki buçuk papel... İşi ne gelir mi?

— Verdim gitti.

Terzi Osman iki buçuk lira vermiyordu ama, daha çoğunu veriyordu. Çünkü üç bekâr, Tesviyeci Hüsamettin, Berber kalfası İzzet, Terzi Osman, tavan arasına mükemmel bir içki sofrası kuruyorlar, buradan film seyreder gibi seyrediyorlardı..

(Devam edecek)

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

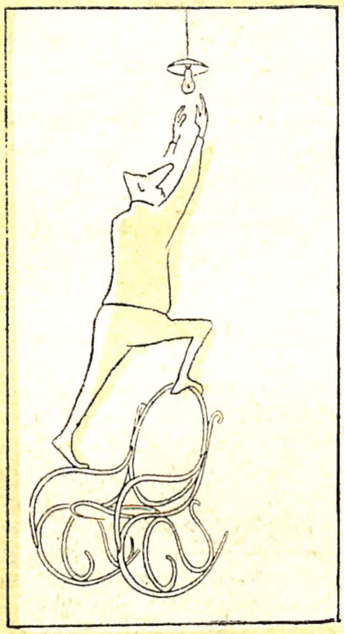

YAZISIZ!..

— Fransız —

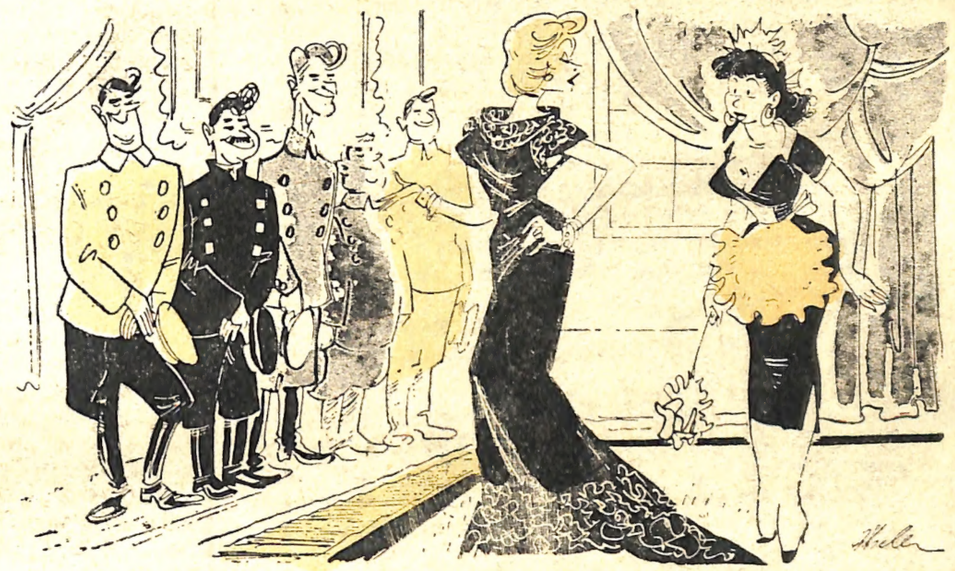

— Yoo.. ben mütevazi bir kadınım, bundan sonra şoförleri seçmekte ben de sana yardım edeceğim!..

— İtalyan —

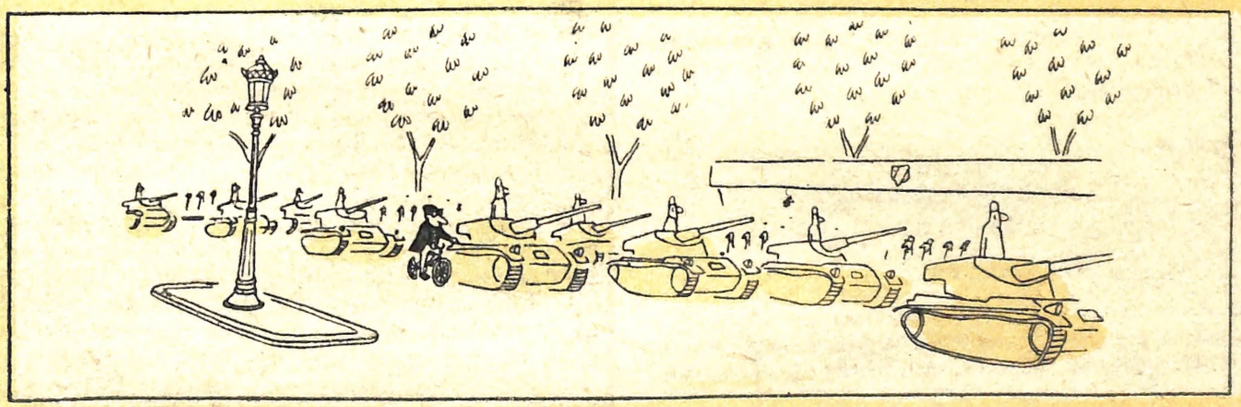

YAZISIZ!..

— Fransız —

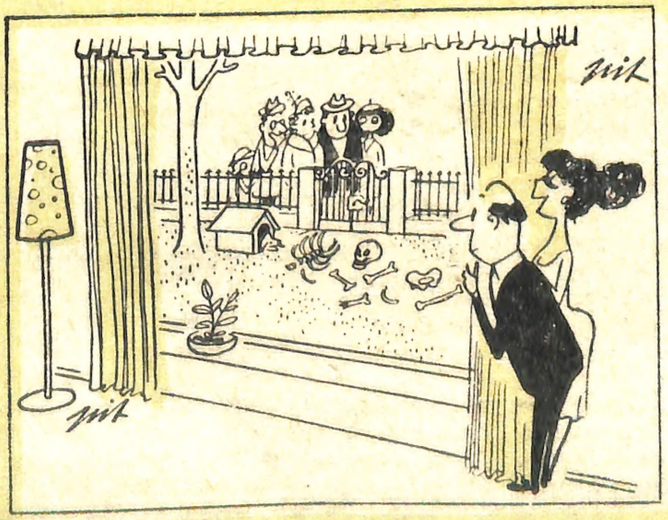

— Doğrusu, misafirleri savmak için iyi bir buluş!..

— Fransız —

— Neye kendini Karlo'ya öptürdün? Yalnız nişanlı kızlar kendini öptürür!..

— Anneciğim, ben de onun arkadaşıyla nişanlıyım!..

— İtalyan —